SPECIAL DE PAȘTI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

L. R. PELOUSSAT

REGINA ORAȘULUI MORT

„AVENTURA"
Romane de acțiune și pasiune
Publicație periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

L. R. PELLOUSSAT

REGINA ORAȘULUI MORT

— ROMAN DE AVENTURI —

Traducere de
VIRG. RALUC

Editura „Ziarul" S. A. R., București
Imprimeriile „Adevărul" S. A

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecţia de 9 LEI
AVENTURA

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecţia de 15 LEI
„ROMANELE CAPTIVANTE"

In vânzare
OMUL DE DUPĂ MASCĂ
de R. A. Walling

Catalogul tuturor volumelor apărute se află la sfârşitul oricărui vol. în vânzare

L. R. PFLOUSSAT

REGINA ORAȘULUI MORT

CAPITOLUL 1

Richard Startery se lipi de zidul de pământ bătut pe lângă care umblase de câteva minute, un tremur nervos îi scutura trupul și sudoarea rece a spaimei îi broboni tâmplele. Mânerul de fildeș al unui pumnal indian mai vibra încă la trei degete de el. Un fulger repede îi trădase trecerea armei prin fața ochilor lui înainte de a se fi înfipt în zidul de noroi uscat.

Startery se stăpâni repede; smulse pumnalul și observă că o pojghiță cafenie îi acoperea lama într'un mod neegal.

— Lamă otrăvită, murmură el drept încheiere.

Privirile îi explorară îngrămădirea de cocioabe murdare ce mărgineau ulicioara pe care apucase. Mormane de gunoaie puturoase umpleau aerul de miasme greţoase. O mulţime de treceri înguste şi întunecoase despărţeau locuinţele. A fost uşor agresorilor lui să se ascundă de partea opusă a drumului, să repeadă pumnalul în momentul trecerii lui şi apoi să se facă nevăzuţi.

Ideia de a-i urmări nu-i trecu o clipă măcar prin cap, atât de puţine erau şansele de a ajunge pe criminali prin labirintul de hudicioare întortochiate. El cunoştea pe autorii acestei încercări de asasinat: doi Hinduşi, numai piele şi oase, care se ţineau scai după el de-o săptămână 'ncoace, urmându-l în toate drumurile ce făcea, supraveghiându-i ziua şi noaptea pragul locuinţii indigene ce-o ocupa la Ajmir.

Fără a cunoaşte ţinta exactă a acestei supraveghieri, bănuia că temeiul acestor evenimente era aflarea la el a unei tinere Hinduse, pe care o salvase în nişte împrejurări tragice.

Startery o porni înapoi către centrul oraşului. Nesinchisit de căldura de cuptor ce apasă greu asupra oraşului somnoros, el mergea cu paşi siguri aruncând numai din când în când în juru-i priviri iscoditoare.

. . . . . .

Richard Startery părăsise Londra cu trei ani înainte ca să-şi încerce norocul în Indii. Intr'o epocă în care Europa şi în

deosebi Anglia nu ofereau nicio posibilitate de reuşită oricare ar fi fost valoarea omului, el îşi prefăcu toată averea lui în bani şi înarmat cu acest avut, se îmbarcă plecând la Bombay. Şederea în acest oraş nu-i fu defel prielnică: pierdu o însemnată sumă de bani şi orice nădejde să mai facă avere. Aflând că ţinuturile Indiei centrale mai rezervau încă surprize fericite îndrăzneţilor care isbuteau să se aşeze acolo, el hotărî să se ducă în regiunea munţilor Aravali, în centrul ţării opiului şi a sectelor misterioase.

Peste o săptămână, calea ferată Bombay-Delhi îl depunea la Ajmir, unde cumpără o plantaţie de ciai şi o vilă indigenă, cu ultimele lire sterline ce mai avea.

Ajmir nu-i plăcu: Europenii erau rari acolo, iar Hinduşii duşmănoşi faţă de străini. Prin anumite cartiere era primejdios să umbli după asfinţitul soarelui. O puzderie de indivizi cu coapsele înfăşurate cu benzi murdare de pânză, cerşeau mila trecătorilor în timpul zilei şi-i sugrumau la adăpostul întunericului, ca să-i jefuiască mai lesne. Numai centrul oraşului avea o înfăţişare mai primitoare: casele plantatorilor şi sucursalele băncilor făceau un şir de edificii impunătoare, construite cele mai multe în stilul ţării. Cupolele sclipitoare şi terasele de-o albiciune fără pată ale templelor religioase adăugau o notă de majestoasă bogăţie părţii europene a oraşului. Restul Ajmirului nu era decât un furnicar de

cocioabe, cu zidurile de pământ bătut sau de lăstari de bambus împletiți.

Startery își împărțea timpul între exploatarea plantației lui de ciai și singurătatea vilei lui indiene. Nu întreținea decât raporturi dela distanță cu societatea engleză localnică, cei mai mulți coloni ducând o viață costisitoare care era mai presus de modesta lui avere. Singura tovărășie ce-i făcea mai de suportat izolarea lui era un tânăr chinez de șaptesprezece ani, găsit pe portul din Bombay. Startery îl salvase de maltratările unei cete de marinari beți, în momentul când erau gata să-l arunce în mare, numai așa de simplă distracție. Tânărul purta de-atunci o recunoștință nemărginită binefăcătorului său și se străduia zi cu zi să-și dovedească credința. Startery îl luase în serviciu ca fecior — *boy* — și, în pofida naționalității lui, îl poreclise Ted, căci flăcăiandrul nu-și cunoștea nici el numele adevărat.

Mai bine de doi ani trecuseră așa în liniște, când un eveniment pecât de ciudat pe atât de neașteptat, îi revoluționă viața.

Plantația lui Startery se afla cam la trei mile de Ajmir. Deobicei, tânărul moșier străbătea distanța asta călare, dar, din când în când, îi plăcea că străbată această distanță pe jos, mai ales când atmosfera răcorită mai nainte de o ploaie, îngăduia această plimbare.

Intr'o seară, străbătea cartierele mărginașe când un țipăt înăbușit ajunse la u-

rechile lui: o trecere întunecoasă se desprindea lăturalnic din ulicioara pe care mergea. Se apropie şi zări un grup de umbre încăerat prin întuneric. Prudenţa şi înţelepciunea sfătuiau pe tânărul european să lase pe băştinaşii aceştia să se răfuească între ei. Şi se depărta, când un strigăt desnădăjduit îl reţinu. Chemarea venea dela o voce femeiască şi Startery nu mai şovăi. Scoţându-şi revolverul-automat din toc, se îndreptă spre locul dramei.

Trei oameni căutau să biruie o formă umană, care lupta cu energie împotriva lor; aruncaseră o pânză deasă asupra ei, ca să-i paralizeze mişcările şi să-i înăbuşe strigătele. Inegalitatea acestei lupte revoltă sufletul cinstit al europeanului şi-l făcu să se repeadă într'ajutorul victimei. Cei trei agresori, surprinşi de sosirea aceasta îşi părăsiră victima, care căzu jos la pământ, istovită.

O limbă de pumnal sclipi prin întuneric; Startery apăsă repede trăgaciul armei, omul se năruì la picioarele lui. Ceilaţi doi avură o uşoară şovăială care le fu fatală: cu o puternică lovitură de picior. Englezul sfărîmă pieptul inamicului său mai apropiat; celalt dispăru în momentul în care Englezul se pregătea să-i trimeată un glonte.

Richard Startery era stăpân pe câmpul de bătaie şi trei trupuri zăceau în jurul lui. Rămase o clipă nemişcat, temându-se ca detunăturile armei lui să nu fi atras atenţia altor Hinduşi; temerile lui nu se

adeveriră, ulicioara şi colibele rămaseră cufundate în tăcere. Se aplecă atunci asupra formei inerte pe care o salvase.

— O femeie! exclamă el, după ce o desbără de pânza înăbuşitoare.

Intunericul nu-i îngădui să deosibească trăsăturile ei, dar părul mătăsos pe care-l întâlniră mâinile lui îi îngăduise această identificare sumară.

Englezul cumpăni: nu putea părăsi astfel pe necunoscută, nici să bată la uşa vreuneia din colibele netrebnice care-l înconjurau. Aproape o milă întreagă îl despărţea de locuinţa lui: va duce trupul neînsufleţit la el acasă.

Ridicând în braţele lui robuste delicata povară, părăsi locul tragic făr'o privire pentru cele două victime ale sale. Deodată avu impresia foarte limpede că mai e cineva în preajma lui; întorcându-se zări o siluetă care se topi în umbră decum se văzu descoperită. Startery lăsă să-i scape o înjurătură, gândindu-se la al treilea adversar, acela care fugise.

După vreo douăzeci de minute, pătrunse în apartamentele lui. Boy-ul lui nu-şi putu ascunde surprinderea în faţa acestei ciudate sosiri.

— Uite, ţi-am adus de lucru, Ted; caută să readuci în simţiri pe persoana aceasta şi îngrijeşte-i rănile. Am să lipsesc o clipă, o afacere urgentă mă chiamă afară.

Străbătu o încăpere întunecată şi-şi repuse povara pe un divan scund, pecând Ted aprindea un fotofor pe o măsuţă

joasă. Fără ca să mai aştepte lumina, Startery se năpustise afară.

Ochii lui inspectară repede împrejurimile apoi, cu revolverul în mână, se repezi spre partea opusă a străzii. O formă de bărbat apăru din umbră şi fugi cu mare repeziciune. Englezul îşi descărcă arma în urma fugarului: rapiditatea fugii şi distanţa zădărniciră tirul. Omul mai agil, se pierdu în labirintul întunecos al oraşului indian. Cu sufletul plin de pică, Startery făcu cale întoarsă. Pe drum întâlni Hinduşi cu înfăţişare echivocă, atraşi de detunăturile armei. Disprețuind vecinătatea aceasta neliniştitoare, trecea pelângă ei fără a da cea mai mică însemnătate feţelor duşmănoase care se întorceau la trecerea lui. Numai teama de a greşi prima lor lovitură şi de a-şi atrage apoi un plumb fatal, înfrâna gesturile criminale ce le schiţau aceşti cavaleri ai crimei. Richard Startery impunea tâlharilor ăstora prin statura lui atletică şi atitudinea lui hotărîtă. Cu casca lui colonială de culoare luminoasă, cu bustul bine încins într'o cazacă de pânză cenuşie, cu pantalonii de călărie bine strânşi la genunchi de nişte cizme de piele, dădea o înfăţişare de putere combativă foarte de temut. Faţa lui cu trăsăturile regulate şi profunde dovedea o energie neîmblânzită, a cărei asprime era îndulcită puţin de strălucirea pură şi sinceră a ochilor săi albaştri. Să tot fi avut vreo douăzeci şi opt, treizeci de ani.

Se duse deadreptul spre încăperea în

care se odiihnea protejata lui. Ted îi deschise uşa şi se retrase. Fotoforul lumina obiectele cu o lumină palidă, lăsând într'o penumbră dulce culcuşul în care se odihnea necunoscuta. Startery rămase nemişcat, izbit de admiraţie pentru spectacolul ce se oferea ochilor săi.

Aceea pe care o salvase se mai odihnea încă într'o neclintire de statuie: era o tânără Hindusă a cărei expresie de nobleţe revela o castă superioară. Un val bogat de păr castaniu şi unduios aureola o faţă de o puritate deosebită. Liniile cu desenul delicat, trăsătura purpurie a buzelor, şi pleoapele închise sub genele lungi resfrânte o împodobeau cu farmecul de neuitat al zeiţelor Indiei antice ale căror imagini de ivoriu mai populează încă templele milenare, îngropate în adâncimile junglelor. O tunică de mătase, încrustată cu broderii de argint, îi scotea la iveală formele pure şi sculpturale. Mâinile ei cu degetele prelungi, se odihneau graţios pe pernele de catifea purpurie.

Startery nu-şi putea lua ochii dela viziunea aceasta; lângă el, Ted, cu faţa lui isteaţă, îl privea curios:

— Tu ştii să-ţi alegi soţiile, stăpâne, spuse el cu ton admirativ.

— Tânăra asta nu e soţia mea, răspunse el scurt.

Boyul nu stărui şi era gata să dispară: stăpânul lui îl reţinu. Având foarte mare încredere în el, se hotărî să-i povestească aventura lui.

— Trebuie să fie fiica vreunui prinț oarecare, răpită de niște îndrăzneți răufăcători, ca să obție vreo despăgubire, încheiă el.

Ted rămase gânditor și, cu pași înceți, se întoarse la fereastra care da spre stradă.

— Care e părerea ta? stărui Startery.

— E cu totul alta decât a ta. Dacă răpitorii acestei femei n'ar fi fost decât niște răufăcători ordinari, omul care ți-a scăpat ar fi dispărut pentru totdeauna, fericit că a scăpat teafăr; nu s'ar mai fi ținut pentru nimic în lume scai după tine, cu primejdia vieții, mai ales... n'ar supraveghia casa asta la o astfel de oră.

— E iar aici! exclamă Startery furios la culme.

— Da, în fața ferestrei ăsteia: ne pândește.

Englezul duse mâna la automaticul lui și făcu un pas spre fereastra cea mare.

— De prisos, interveni Ted; întunericul te-ar face să greșești ținta și orice urmărire nocturnă ar fi zadarnică. Mai bine ar fi să așteptăm explicațiile principalei interesate.

Înțelepciunea acestui raționament birui avântul de mânie al tânărului bărbat. Își puse revolverul iar în toc și se întoarse lângă tânăra adormită.

Aceasta își revenea încetul cu încetul în fire; o roșață slabă îi colora fața și o răsuflare ușoară îi ridica pieptul cu regularitate. Ochii se deschiseră și se opriră asupra celor doi bărbați cu o pri-

vire nedumerită. Deodată, expresia lor se transformă şi pupilele de culoarea chihlimbarului desvăluiră o teroare intensă.

— Fii liniştită, domnişoară; eşti aici în siguranţă.

Tonul cinstit şi afectuos al acestei fraze o linişti. Spaima din privire se micşoră gradat pentru a lăsa loc unei curiozităţi întrebătoare.

— Este indiscret să vă întreb de numele dv.? rosti Startery, ca să întrerupă tăcerea.

— Wastia, răspunse ea cu o voce caldă şi melodioasă.

Interlocutorul ei zâmbi:

— Mă onorezi încredinţându-mi numele d-tale mic, totuşi aşi dori să cunosc titlurile şi reşedinţa d-tale.

— Ce importanţă are: Wastia nu e deajuns pentru moment?

— Am avut plăcerea să-ţi fac un mic serviciu, şi mai doresc să am favoarea de a te conduce eu însumi lângă ai d-tale. Nu voi fi liniştit decât văzându-te în siguranţă pe după zăbrelele palatului d-tale.

— Nu posed nici familie, nici palat, nici servitori...

— In cazul acesta... Consideră locuinţa aceasta ca pe a d-tale.

— Mulţumesc, eşti generos.

— Gestul meu e firesc.

Ted, care nu pierdea o vorbă din conversaţie, aşteptă zadarnic ca străina să se explice asupra atentatului a cărei victimă fusese şi făcu aluzie la personalitatea

agresorilor ei. Aceasta însă nu părea dispusă să-i satisfacă curiozitatea. Asiaticul se hotărî să provoace destăinuirile: se apropiă de fereastră şi aruncă afară o privire.

— Omul e tot acolo, spuse el, aşa într'o doară, apropiindu-se de stăpânul lui.

Efectul acestei fraze asupra Wastiei fu fulgerător. Se ridică, cu mâini tremurătoare, cu faţa lividă, cu o spaimă de nedescris în fundul pupilelor.

— Cine-i omul acela? întrebă ea cu voce aspră.

Ted fu cel care răspunse cu ton calm şi ritos:

— Aparţine grupului care te-a atacat. Stăpânul meu a scos din luptă doi oameni, dar al treilea a izbutit să fugă. Supraveghează casa asta din clipa în care i-ai trecut pragul... Se pare că d-ta ai fi uitat că Richard Startery te-a smuls din mâinile brutelor acelora.

— Nu, nu uit, murmură ea înăbuşit: amintirile mele sunt încă precise. Am asistat la intervenţia lui Mr. Startery, am auzit detunăturile armei sale înainte de am leşinat.

— Dacă-i aşa, ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai da unele informaţii asupra îndărătnicului personagiu care ne pândeşte... De n'ai face-o decât din simplă recunoştinţă.

Wastia plecă fruntea iar Startery aruncă o privire dojenitoare tovarăşului său prea stăruitor.

— Ted e un servitor bun, îl scuză el,

dar uneori păcătueşte prin exces de zel: uită te rog aceste cuvinte neprecugetate.

— Boy-ul d-tale are dreptate: am dat dovadă de-o indiferenţă ingrată. Ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi încă nu ţi-am adresat un cuvânt de mulţumire... Iartămă, căci mi-era frică să ating subiectul acesta.

— Nu-ţi cer niciun amănunt; dacă aceste amintiri îţi sunt penibile, goneşte-le din mintea d-tale şi caută de te calmează.

O înfrigurare inexplicabilă agita pe tânăra femeie. Toată fiinţa ei exprima spaima şi zăpăceala.

— Iţi cer ca o favoare să nu mă întrebi, imploră ea. Păstrează-mă la d-ta, voi fi servitoarea d-tale. Noaptea mă vei închide în cea mai strâmtă şi mai sigură dintre camerile d-tale... Nu vreau ca ei să dea peste mine, vreau să rămân ascunsă ochilor lor până ce vor fi uitat de mine. Eşti salvatorul meu şi recunoştinţa mea e nemărginită, mă voiu devota pentru d-ta până la moarte dar, te implor, nu mă întreba nimic.. în propriul d-tale interes şi pentru viaţa mea.

In exaltarea ei, apucă mâna tânărului bărbat şi o duse la buzele ei. Startery, emoţionat, şi-o retrase binişor.

— Wastia, vei rămânea aici oricât îţi va plăcea. Ted şi eu îţi vom asigura ocrotirea noastră, ziua şi noaptea.

El citi o astfel de expresie de fericire în ochii care se ridicară asupra lui în-

cât întoarse capul, în prada unei turburări inexplicabile.

— Te lăsăm singură câteva clipe, spuse el ca să scape de sub farmecul ei subtil. Ted va veni apoi să te ia ca să te conducă la apartamentul d-tale.

Dupăce cei doi bărbaţi ieşiră din cameră, Ted îşi dădu părerea.

— Proastă afacere, spuse el: viaţa noastră o să se complice într'un chip periculos.

— Trebuie totuşi s'o ocrotim pe fata aceasta.

— Da. De azi încolo îmi transport rogojina în faţa uşii ei şi am să mă culc dealungul pragului.

Seducţia tinerei Hinduse începea să lucreze asupra sufletelor lor.

CAPITOLUL 2

Incepând din ziua aceea cele mai mici gesturi ale lui Startery fură pândite de doi Hinduşi care se ţineau scai după el. Zadarnic încercă el să se descotoroseasscă de ei: spionii dispăreau sau reapăreau ,în momentul în care credea că pune mâna pe ei sau că i-a pierdut. Această supraveghere necurmată, îl neliniştea cu atât mai mult cu cât nu-i cunoştea motivul. In convorbirile lui cu Wastia niciodată nu mai aducea vorba despre oamenii aceştia. Tânăra femeie avea totuşi cunoştinţă de toate aceste evenimente, mulţumită reflexiilor amare ale lui Ted şi care-i scăpau fără de voie în prezenţa ei.

Boy-ul profită că se află singur cu Startery pentru a-i împărtăşi temerile serioase care-l nelinişteau.

— Stăpâne, spuse el, îmi dai voie să te însoţesc la plantaţii?

— Curioasă ideie! Prezența ta e mai necesară Wastiei.

— Cred că viața ta e în primejdie.

— Pentru care motiv?

— Cei care te spionează așteaptă poate prilejul favorabil să te ucidă.

— Nu cred că simplul fapt că o țin pe Wastia aici ar putea aduce cu sine astfel de măsuri criminale.

— Tu nu te mai gândești la cei doi complici pe cari i-ai doborît nici la profitul pe care li l-ai smuls salvând-o pe Wastia. Oamenii aceștia posedă motive puternice ca să se îndârjească astfel.- Stăpâne, bagă de seamă, străina aceasta cu frumusețea ei vrăjitoare atrage asupra noastră cele mai mari primejdii.

— Ți-e cumva frică?

— Nu. Tu mi-ai salvat viața, îți aparține ție. M'ași jertfi pentru femeia aceasta dacă tu mi-ai porunci, dar aşi fi preferat să-mi pierd viața pentru o cauză mai bună.

Startery se depărtă fără a rosti un cuvânt; discursul acesta îl impresionă și se hotărî să se ție gata la orice.

In aceiași seară chiar, la întoarcerea dela plantațiile sale, nu lipsise nici cât firul de păr, să-l ajungă pumnalul otrăvit ce-l aruncase în el unul din spioni.

. . . . . .

Temerile lui Ted se îndreptățeau. Englezul știa acum că inamicii lui nevăzut îi voiau moartea. Ajunse la casa lui și împinse poarta care comunica cu parcul

care preceda intrarea. Porni pe o alee așternută cu nisip mărginită de un șir de tufișe de hibiscus cu flori purpurii.

Deodată, la zece pași înaintea lui, frunzișul se agită și un strigăt înăbușit răzbi din desiș. Startery se repezi, dădu deoparte crengile și rămase ca împietrit, cu fața pământie. La picioarele lui, zăcea o formă omenească într'un lac de sânge, cu gâtlejul străpuns și cu degetele crispate pe o rană hidoasă. Lângă cadavru. Ted, cu mâinile însângerate, cu fața șiruind de sudoare, își privea stăpânul cu un zâmbet larg de satisfacție.

— Omul ăsta pândea sosirea ta; dacă nu l-ași fi descoperit la timp ți-aș fi înfipt în piept pumnalul acesta.

Asiaticul întinse arma: era identică cu aceea care era cât p'aci să-l atingă pe stăpânul său în cartierul indigen, — aceeași pojghiță cafenie îi acoperea lama.

— Ascuns într'un desiș, la câtiva pași de asasin, urmă Ted, am profitat de sosirea ta pentru a opera. L-am surprins în clipa în care atentia lui se concentra asupra ta... Pumnalul e otrăvit, adăugă el.

— Stiu.

Acest răspuns îl ului pe hoy si Startey trebui să-i povestească despre prima încercare de omor de care scăpase.

— Intentia acestor Hindusi e clară: vor să te înlăture cu orice pret. Prevăzând că s'ar putea să scapi de prima lovitură, au postat un complice în parcul ăsta, ca să nu rămâie păgubași.

Startery simţea că o voinţă neîndurătoare întindea în jurul lui o reţea de laţuri mortale.

— Situaţia devine de nesuferit, vreau, trebuie să ştiu cine sunt inamicii mei.

— Intreab-o pe Wastia.

— Du-te de-i vesteşte sosirea mea.

Ted dispăru şi Startery se îndreptă cu paşi înceţi spre casă. In momentul în care trecea pragul casei, poarta grilajului scârţâi şi-l făcu să se întoarcă. Un Hindus înainta cu pas repede pe aleea centrală. Englezul recunoscu pe omul care, în fiecare zi împărţea poşta în cartierul coloniştilor europeni.

Poştarul predete un pachet voluminos de formă cubică; timbrul indica origina iar data adeverea că fusese expediat din Ajmir, în chiar dimineaţa aceea. Startery tocmai se pregătea să deschidă ca să vadă ce conţinea, când apăru Ted. Supunându-se unui impuls subit, luă pachetul şi-şi lipi urechea de una din feţe. Faţa lui exprima un interes vădit când se ridică.

— Vino stăpâne; o să deschidem cutia asta de faţă cu Wastia: conţinutul ei va fi deajuns ca s'o facem să vorbească.

Tânăra femeie se ridică văzând pe cei doi bărbaţi apărând.

Startery se înclină destul de rece în faţa ei şi se apropie de măsuţa pe care Ted depusese ciudatul lui pachet. Intrigată, Wastia se apropie de ei.

Boyul spinteca învelişul de pânză ce-

nuşie şi scoase la iveală o casetă cubică din lemn de preţ. Capacul avea la mijloc o încrustaţie de nestimate înfăţişând două pumnale cu lamele încrucişate.

Tânăra femeie păli descoperind semnul acesta.

— Nu deschideţi, imploră ea gâfâind.

— Pentru ce oare? întrebă Ted cu un ton naiv, cadoul acesta e superb: cel care-l trimete trebuie să fie un stăpânitor puternic, căci diamantele pe care le poartă valorează ele însile o mică avere.

— Ardeţi cutia aceasta, porunci Wastia cu tărie.

Asiaticul, lăsându-şi atunci lucrul vem şi se înfipse în faţa ei.

— De când stăpânul meu te-a luat sub ocrotirea lui, spuse el răspicat, răpitorii d-tale au încercat să-l omoare de două ori. Bănueşti oare că se prepară o a treia încercare?

Ea plecă turburată capul şi nu răspunse.

— Ne vom încredinţa îndată.

Apucă revolverul lui Startery şi-l rugă pe acesta să deschidă cutia cu vârful pumnalului său şi să se retragă apoi cât va putea mai repede.

Europeanul se execută; cu un gest precis, lama făcu să sară încuietoarea de argint. Capacul suferi atunci o ridicare violentă dinăuntru: un corp lung se descolăci sărind cu un şuerat strident. Revolverul lui Ted se descărcă şi forma se năruí greu pe lemnul măsuţii. Wastia scoa-

se un țipăt de groază, pe când Startery rămase ca înlemnit, nefiind în stare să scoată un cuvânt.

Ted, cu ajutorul țevii revolverului desfășură tăcticos încolăciturile vășcoase al uneia din cele mai primejdioase reptile ale Indiei.

— Un naja, spuse el laconic.

Se întoarse apoi spre tânăra fată.

— Cred, Wastia că am trecut prin destule și mari primejdii ca să-ți merităm încrederea. Așteptăm explicațiile d-tale.

CAPITOLUL 3

— Cunoaşteţi Ranjalpur?, întrebă ea.

Cei doi bărbaţi răspunseră că nu.

— Ranjalpur este o cetate antică ale cărei ruine se înalţă în inima munţilor Aravali. Departe de pământurile locuite, templele şi palatele lui vechi pe jumătate îngropate sub jungla cotropitoare, rămaseră necălcate timp de secole numeroase. Acum douăzeci de ani, marele preot al lui Tangar-Lang, gonit din Ajmir de către englezi, se refugiă în munţi şi descoperi Ranjalpur. Bogăţiile oraşului mort, izolarea lui şi siguranţa ruinelor sale îl hotărî să statornicească în locul acesta pustiu refugiul credincioşilor săi persecutaţi de către străini. Se întoarse la Ajmir, îşi adună pe ai săi, şi-i duse cu el în fundul singurătăţii.

Religia marelui preot consista în adorarea lui Tangar-Lang, divinitatea întu-

nericului, al cărui cult trebuia să răpuie la capătul vremilor pe cel al celorlalți zei. Distrugător și lacom de sânge, monstrul cu idoli de aramă se hrănea din jertfe umane și impunea credincioșilor săi datoria de a distruge toate rasele inamice care ocupau Orientul. Secta aceasta își alegea cu îngrijire adepții și taina dogmelor ei rămâne încă necunoscută de profani. Ajmir constituia odinioară principalul centru al acestui cult sângeros; o adevărată teroare domnea acolo, victimele lui Tangar-Lang nu mai erau de numărat. Slujitorii acestui Zeu feroce atentară atunci la viața albilor, grăbind astfel propria lor pierzanie într'un chip fulgerător. Izgoniți, hărțuiți, vânați de către englezi, trebuiră să fugă sau să se refugieze în ruinele dela Ranjalpur.

Acolo, îi descoperi după vreo doi ani un european. Străinul avea cu el o suită numeroasă și era însoțit și de soția lui. O luptă dârză se desfășură timp de câteva zile și biruința fu de partea oamenilor lui Tangar-Lang. Aceștia capturară numeroși prizonieri, printre cari și pe explorator și pe soția lui.

Niciodată Tangar-Lang nu fu onorat cu atâtea sacrificii. Sângele curgea șiroaie sub cuțitul sacrificatorului și trupurile victimelor umpleau până la margine gura largă și prăpăstioasă a Idolului gigantic înăuntrul căruia ardea un foc năprasnic.

Toți bărbații fură sacrificați: exploratorul dispăru în flăcări, mugind de groa-

ză şi de nebunie. Soţia lui trebuia să-l urmeze; în clipa în care marele preot voi să puie mâna pe ea, ea rânji sfidătoare cerându-i favoarea de a sta de vorbă cu ea, înainte de a fi jertfită lui Tangar-Lang. Străina era frumoasă: o seducţiune necunoscută acestor bărbaţi ai Orientului emana din ea. Sacrificatorul, izolat de ani de zile în ruinele din Ranjalpur, se supuse provocării perverse a ochilor negri. Ii acordă convorbirea şi ea urmă pe călăul ei într'o parte a templului din apropierea altarului.

Ceva mai târziu, preotul Hindus reapăru urmat de tânăra femeie liberată de legăturile ei. Aduse la cunoştinţa credincioşilor săi că ea nu trebuia jertfită; îşi ura semenii şi cerea să fie primită în rândul adoratorilor lui Tangar-Lang. Acum mai rămânea să fie supusă încercărilor, aşa cum se obişnuia, şi să se cerceteze voinţa Zeului.

Hinduşii primiră aceste ciudate cuvinte, siguri că străina nu va fi în stare să reziste încercărilor.

După două zile, pentru a demonstra fervoarea ei faţă de Idol, ea aruncă în focul acela năpraznic cu propriile ei mâini, doi copilaşi vii, înebuniţi, furaţi dintr'un sat de munte.

Işi făcu un renume din zelul şi cruzimea ei în timpul ceremoniilor. Curând. ajunse să domine pe bărbaţii aceştia dovedind o pasiune sângeroasă care întrecea pe a lor. Cei mai feroci tremurau în faţa ei; marele-preot însuşi pe care ea îl

sedusese, căzu sub influenţa superiorităţii blestemate a acestui demon cu ochi de jar. Puterea lui sucombă în faţa ardoarei distrugătoare a aceleia pe care o cruţase.

Intr'o dimineaţă, credincioşii lui îl găsiră la picioarele Idolului lui Tangar-Lang, cu gâtlejul tăiat de un pumnal mânuit cu furie. Din clipa aceasta, femeia domni ca stăpână asupra Ranjalpurului. Işi puse în gând să întindă religia ei asupra întregei Indii. Emisari aleşi cu grijă, plecară în toate direcţiile şi predicară doctrina monstruoasă. Din fundul palatelor ei milenare, femeia albă asistă la triumful vastei sale întreprinderi. Incetul cu încetul, dogmele lui Tangar-Lang cedară locul unei teorii noi: Zeul el însuşi deveni numai un pretext. Secta căpătă o importanţă miraculoasă şi-şi îndreptă râvna de crimă împotriva europenilor, stăpâni ai ţării. Crimele împotriva albilor se înmulţiră şi ramificaţiile secrete mişunau prin toată India centrală. Străina, care luase numele de Hanidj-Rao îi înzestră cu mijloace de luptă perfecţionate graţie bogăţiilor imense adunate în templele oraşului mort. Ţinta adevărată a acestei femei luă fiinţă şi se arătă la lumina zilei: dorea să gonească pe Europeni, să supuie ţara şi să domnească ca stăpână necontestată asupra întregului teritoriu. Secta religioasă activa ca organizaţie politică şi credincioşii deveniseră pricinuitori de turburări.

In vremea asta, în preajma lui Hanidj-

Rao, într'o modestă locuinţă din Ranjalpur, o copilă creştea în calmul ruinelor şi în majestatea junglei. Dragostea străinei pentru sacrificatorul lui Tangar-Lang purtase rod: o fetiţă se născu, puţin după asasinarea autorului zilelor ei. Printr'un ciudat capriciu al soartei, mama ei o cruţă la naştere şi puse să fie dusă departe de ea, în partea cea mai retrasă a oraşului tainic. Copila aceasta eram eu... Fui încredinţată îngrijirilor unei perechi hinduse. Dădaca mă iubea şi mă desmierda cu aceeaşi dragoste maternă ca şi pe fiul ei Hassim. Crescui lângă Hassim, împărtăşind jocurile lui, necunoscându-mi adevărata obârşie. Până la vârsta de şaptesprezece ani, nimic nu veni să turbure viaţa mea calmă, ocrotită de temeinica prietenie a tânărului. Intr'o zi, mama mea adoptivă îmi destăinui povestea naşterii mele şi-mi aduse la cunoştinţă că Hanidj-Raô dorea să mă vadă. După atâţia ani de uitare totală, femeia aceasta, născută ca să răspândească răul, îşi aducea aminte de existenţa mea şi dorea să contemple fiinţa pe care o adusese pe lume.

Intrevederea avu loc într'o sală secretă a palatului ei. Mama mea mă chemă lângă ea şi mă privi multă vreme. Intensa curiozitate ce o vădea atitudinea ei se preschimbă puţin într'o expresie de furie. Un licăr de răutate străluci în fundul ochilor ei negri fără ca să-mi fie îngăduit să cunosc motivul acestei mânii subite.

— Deacum încolo, îmi spuse ea, vei

trăi în palatul acesta. Mulţumeşte acelor care te-au crescut şi vino de locueşte lângă mine.

Hanidj-Raô era frumoasă; nici odată nu-mi fusese dat să contemplu o astfel de frumuseţe. Farmecul toamnei ei înfloritoare strălucea de o puternică şi fatală putere de ispită. Ştiinţa cu care ea îşi întreţinea liniile trupului şi ale feţei, îi păstra o tinereţe plină de un farmec irezistibil. Voinţa ei mă frânse prin teama de nebănuit pe care mi-o inspira. Femeia aceasta care era mama mea nu trezi în mine niciun simţimânt firesc ci doar o teroare plină de mister şi de spaimă. Mă despărţii de cei care veghiaseră asupra copilăriei mele, ca să mă stabilesc în palatul preotesei lui Tangar-Lang.

Aflai astfel existenţa de nemărturisit a lui Hanidj-Raô. Ea conducea numeroasele ramuri ale sectei sale cu o activitate crudă şi barbară, ea asista la ceremoniile religioase unde sacrificiul uman constituia actul cel mai sfânt. Cunoscui şi viaţa destrăbălată a acestei femei, care-şi alegea favoriţii în voia capriciului, jertfindu-i Idolului de aramă când nu-i mai plăceau.

Regretam tot mai mult viaţa mea de odinioară. Absenţa lui Hassim mă îndurera la culme. Intr'o noapte, în ciuda interzicerii care mi se comunicase, părăsii palatul şi fugii la vechiul meu lăcaş. Hassim plânse de bucurie şi mama mea adoptivă, speriată de acest act de îndrăzneală, mă imploră să mă întorc la

închisoarea mea de aur. Totul fu zadarnic: cu toate implorările, refuzam să mă supun acestor sfaturi cuminţi. In cursul acestei nopţi mi se desvălui adevăratul rost al sectei lui Tangar-Lang.

Speriată de atâta barbarie, mă hotărîi să fug în zori de zi. Hassim avea să mă însoţească şi, amândoi, ne vom duce mai întâi la Ajmir apoi într'un oraş depe coastă. Din nefericire, dispariţia mea fusese deja descoperită şi o trupă de servitori răscolea Ranjalpurul. Primele cercetări îi aduseră la casa primitoare care mă adăpostea.

Readusă la palat cu Hassim şi cei care avuseseră îndrăzneală să-mi dea azil, apărui în faţa suveranei din Ranjalpur. Ispăşirea fu cumplită: părinţii mei adoptivi fură sugrumaţi sub ochii mei, iar eu fui închinată ca jertfă lui Tangar-Lang. Doar soarta lui Hassim mai rămăsese de pecetluit. Hanidj-Raô porunci să fiu scoasă afară, dorind să rămâie singură cu tânărul.

Hassim era frumos; corpul lui musculos, faţa energică cu trăsături nobile şi regulate îi dau o expresie de tinereţe falnică şi viguroasă. A treia zi după această zi nefastă, veni să mă vadă în taină la închisoarea mea. Era liber şi gardianul meu îl lăsă să pătrundă fără de greutate. Mă uimea această stare de lucruri şi îi cerui explicaţia. Plecă capul şi nu răspunse.

— Trebuie să evadezi numai decât, spuse el.

— Cu singura condiţie să mă însoţeşti.

— E cu neputinţă, Wastia. Tot ce aşi putea face e să te ajut.

— Dece doreşti să rămâi? Nu pot pleca singură.

— Te iubesc, Wastia, dar nu mai sunt demn de tine.

Adevărul îmi apăru în toată oroarea lui: tovarăşul meu de copilărie pentru care nutream un simţământ tandru devenise favoritul lui Hanidj-Raô.

— Iartă-mă, spuse el cu glas scăzut. am ales calea asta ca să-mi păstrez libertatea şi ca să te salvez. Mâine trebuie să fii jertfită lui Tangar-Lang; femeia care te-a născut nu simte pentru tine decât ură. Ea nu poate admite ca tinereţea şi frumuseţea ta să umbrească pe a ei. Trebuie să pleci în noaptea asta; temnicerul tău va deveni prietenul şi călăuzul tău. Il cunosc de multă vreme şi trădarea lui e plătită. Increde-te în experienţa lui, te va conduce la Ajmir, într'un loc sigur, departe de răzbunarea lui Hanidj-Raô. De acolo te vei duce la Bombay şi vei rămânea ascunsă până ce-oi putea veni şi eu... La revedere pe curând, Wastia.

Nici nu răspunsei acestor ultime cuvinte. Zdrobită de imensitatea nenorocirii mele, îl privii ieşind cu faţa posomorîtă şi dând paznicului un pumn de bani de aur.

La miezul nopţii, chemarea acestuia din urmă mă smulse din toropeala în care căzusem. Il urmai fără voinţă şi mă supusei ordinelor lui cu o pasivitate in-

conștientă. Ne strecurarăm din palat printr'o ieșire subterană și ajunserăm la junglă. Niște cai ne așteptau într'un luminiș, și, fără a pierde o clipă, pornirăm în galop pe drumul ce ducea la Ajmir.

După câteva zile, orașul ne apăru și călăuzul meu mă conduse la o colibă din cartierul hindus.

Stătui acolo două săptămâni, în adăpostul acela bucurându-mă de o siguranță desăvârșită. Oridecâte ori ieșea, omul care mă adusese la Ajmir se înconjura cu tot felul de măsuri de prevedere ca să nu fie descoperit. Intr'o seară, ușa căsuței se deschise cu violență și el se ivi, clătinându-se, cu trăsăturile chipului descompus de spaimă și de suferință. Făcu câțiva pași spre mine și se prăbuși fără să scoată un cuvânt: un cuțit îi era implântat adânc între umeri. Ascunzătoarea noastră fusese descoperită și prinderea de partea oamenilor lui Hanidj-Raô nu mai era chestie decât de minute.

Intr'adevăr, nici n'avui vreme să mă desmeticesc din groază și trei Hinduși năvăliră înăuntru. M'am sbătut, m'am luptat cu disperare până la sosirea d-tale și am leșinat... Restul îl știi.

— Cred ce mi-ai povestit, Wastia, dar nu pricep motivele ce te-au făcut să taci atâta vreme.

— Mai întâi m'a împins la această mutenie un egoism firesc. Mă temeam că auzind povestea mea să nu mă alungi de-aici de teama primejdiilor ce le adu-

cea după sine găzduirea mea. Mă simţeam în atâta siguranţă sub acoperişul acesta şi ocrotirea d-tale generoasă îmi insufla încredere. Singură pe lume, fără un prieten, găseam o puternică întărire sufletească pe lângă d-ta. In al doilea loc, speram că adoratorii lui Tangar-Lang nu vor cuteza să atace pe un supus britanic şi că dela o vreme, vor renunţa să mai pună mâna pe mine. Putinţa asta nu se putea înfăptui decât lăsându-te în neştire în privinţa aventurii mele, altfel d-ta, desigur, ai fi căutat să pedepseşti pe cei care te supravegheau iar ura lor, departe de a se potoli, s'ar fi întors împotriva d-tale.

— Asta-i tot, stărui Startery, nu destul de convins.

Wastia plecă ochii şi vorbi ca într'o şoaptă.

— Nu. Mă temeam că aveai să informezi pe compatrioţii d-tale de aceste întâmplări. Guvernul englez ar fi trimes trupe la Ranjalpur ca să nimicească pe locuitorii ei şi să-i ia în stăpânire comorile.

— Şi ce-ţi păsa, odată ce oamenii cela îţi era duşmani de moarte?

— Poate, dar tot sunt oameni din rasa mea: nu am dreptul să trădez pe ai mei în profitul Europenilor.

— Totuşi curge sânge apusean în vinele d-tale.

— Sunt născută şi am trăit totdeauna pe pământul hindus. In afară de asta, cu toată ticăloşia ei criminală, n'aş putea

trăda și preda călăului, fără să mă'nfior pe aceia care m'a născut.

— Și, de, mai ai și prieteni printre locuitorii orașului mort; măcar pe unul, pe Hassim. Situația lui de favorit îl închina îndeosebi răzbunării engleze.

Startery rosti aceste cuvinte cu un fel de pică amară și-i fu ciudă de asta împotriva sa însuși.

— Hindusul cela tânăr și frumos credincios până la dragoste fiarei de Hanidj-Raô, și a cărui credință te-a salvat pe d-ta, stărui el.

Wastia nu răspunse dar pleoapele semi-închise strecurară o ciudată privire spre cel ce vorbea. Turburarea lui Startery crescu și-l făcu să rostească fraza care-i ardea pe buze:

— Îl iubești pe Hassim? întrebă el dârz.

Pleoapele se ridicară, sub efectul unei uimiri ce nu o ascundea.

— Nu mai știu: Hassim e foarte departe și imaginea lui îmi devine tot mai nelămurită.

Startery avu impresia că o greutate enormă înceta să-i strivească inima. Apucă mâna delicată și catifelată ca s'o ducă la buze.

— Am să-mi îndoesc vegherea, murmură el; nenorocire celor ce te urmăresc!

— Stăpâne, e ceasul să ne retragem.

Startery aruncă o căutătură furioasă boyului său. Fără a-și pierde cumpătul,

acesta din urmă se îndreptă către uşă şi o ţinu deschisă, poftind pe stăpânul său să treacă pragul.

Mânia tânărului englez se topi la surâsul amuzat care înflori pe buzele Wastiei.

In seara aceea, Ted, deobicei guraliv, rămase cu gura închisă. Când îşi sfârşi trebile, părăsi pe Startery fără o vorbă. Când să treacă pragul camerii, stăpânul îl luă de scurt.

— Ce înseamnă atitudinea asta?

Ted se uită la stăpânul său cu o tristă expresie de milă compătimitoare. Socotind orice vorbe zadarnice, el înălţă din umeri şi dispăru.

CAPITOLUL 4

Săptămâna ce urmă nu fu turburată de nici un incident: neisbutirea atentatelor părea să descurajeze pe criminali. Orice supraveghere din afară încetă şi un calm îmbucurător luase locul alarmelor din zilele de mai înainte.

Startery îi făcea Wastiei o curte discretă şi gingaşul sentiment ce încolţise în el căpătă în fiecare zi o forţă nouă. Ted, plecându-se nouei situaţii, urmărea acest manej cu un dispreţ suveran.

Intr'o zi pe când Englezul se afla pe plantaţiile lui cele mai depărtate de Ajmir, văzu sosind un călăreţ în galop turbat. Era servitorul hindus însărcinat să-l ajute pe Ted în întreţinerea villei indigene. Omul sări din şea şi în scurte cuvinte, informă pe European că-i luase foc casa, fără vreo pricină vădită.

— Şi Wastia? întrebă Startery speriat.

Celalt înălţă din umeri: habar n'avea.

Fără a pierde o clipită, tânărul englez se aruncă în şeaua calului scăldat în spu-

me şi se năpusti pe drumul Ajmirului. Peste o jumătate de oră sosea la locul incendiului. Orice primejdie părea înlăturată iar stricăciunile se arătară nespus de mult reduse datorită energiei lui Ted care conducea echipa de salvatori care săriseră într'ajutor.

Startery străbătu glonţ grupurile fără a se opri şi se repezi în trâmbele de fum înecăcios care pluteau încă în interiorul casei. Urcă, sărind câte patru trepte deodată, scara ce ducea la odăile Wastiei şi rămăse împietrit. O neorânduială de nedescris domnea în odaia principală. O parte din mobile zăcea răsturnată sau sfărâmată, dovedind că se dăduse o luptă crâncenă şi disperată în locul acesta.

— Wastia, strigă el nervos.

Chemările îi rămaseră zadarnice, vocea tinerei indiene nu răspundea.

Descoperi atunci o frânghie groasă, legată de cârligul unei ferestre deschise: dovada asta vădită îi risipi şi ultimele îndoeli. Wastia fusese răpită în toiul incendiului provocat, care atrăgea atenţia protectorilor ei în partea opusă a imobilului. Răpitorii, autorii incendiului, se introduseseră prin escaladare în apartamentul tinerei copile.

Startery se repezi în parc şi apucă pe boy...

— Ted, unde e Wastia? întrebă el cu o înfăţişare rătăcită.

— La ea, sus, răspunse Asiaticul surprins. Focul neamenințând-o acolo, miam zis că e mai bine să rămâie sus.

— Wastia a dispărut... răpită de Hinduşii lui Hanidj-Raô.

— Nu se poate, era doar aici.

Startery nu mai auzi, era departe.

Se năpusti prin labirintul de străzi, îndreptându-şi goana spre furnicarul suspect al cartierului hindus. Făcuse vreun sfert de millă şi apoi se opri locului nehotărît încotro să apuce.

O mână îi apucă braţul.

— Ce faci tu aici, Ted?

— Am venit să-ţi ajut s'o regăseşti pe Wastia, răspunse boy-ul gâfâind. Sunt răspunzător de răpirea aceasta, aşi fi trebuit să veghez cu mai multă grijă asupra ei.

Până seara cutreerară străzile Ajmirului în toate sensurile, întrebând pe indigeni, căutând vreun indiciu asupra direcţiei pe care apucaseră răpitorii. Dar sforţările lor rămaseră fără de rezultat iar Wastia de negăsit.

— Vom vesti autorităţile engleze din Ajmir, anunţă Europeanul descurajat.

Ted ridică repede capul în semn de desaprobare.

— Dacă ţii să-ţi regăseşti prietena în viaţă, trebuie să lucrezi în taină, şi să nu dai un caracter oficial cercetărilor noastre. Dacă adoratorii lui Tangar-Lang se simt ameninţaţi, nu vor şovăi s'o facă pe Wastia să dispară, din răzbunare.

— Oare o mai fi trăind în clipa de faţă? murmură tânărul.

— Desigur. Dacă trebuie să moară, asta

o să se facă la Ranjalpur unde au s'o ducă sbirii ei.

— Trebuie să plecăm neîntârziat la Ranjalpur.

— Incotro să apucăm? Nu cunoaştem situaţia oraşului mort şi căile care duc într'acolo.

— Ranjalpur se află în munţii Aravali: vom răscoli fiecare collon, fiecare pantă.

— Şi o să sosim prea târziu, îi tăiă vorba scurt Ted.

Startery tăcu, ne înfăţişându-i-se nicio soluţie imediată.

— Ascultă, stăpâne; complici de-ai lui Hanidj-Raô trebue să fie destui în Ajmir. O ramură a sectei trebuie să fie pe undeva şi fără îndoială că posedă vreun loc secret de adunare. Trebuie să capturăm pe unul din oamenii aceştia şi să-l facem să vorbească.

Interlocutorul său ridică din umeri; planul acesta i se părea osândit neisbânzii.

— Cum să dăm de adoratorii lui Tangar-Lang.

— Doar cunoaştem semnul sectei: două pumnale cu lamele încrucişate.

— E prea puţin.

— Eu, dimpotrivă, dau mare însemnătate acestui amănunt.

— Nu înţeleg.

— N'are aface: lasă-mă să lucrez singur. Am să plec şi poate că lipsa să dureze câteva zile. Voi reapărea la momentul oportun.

Startery, zdrobit, i se încrezu.

CAPITOLUL 5

Era miezul nopții când Ted porni prin primele ulicioare ale orașului hindus. In afară de umbrele fugare ale unor întârziați suspecți, totul era pustiu. Se îndreptă spre coliba în care se refugiase Wastia la sosirea ei în Ajmir. După indicațiile lui Startery, îi fu ușor să găsească fundătura unde se afla locuința indigenă.

Ted se târî dealungul zidului până la intrarea în colibă, apoi rămase nemișcat, cu urechea la pândă. Satisfăcut fără îndoială de rezultatele întreprinderii sale, împinse puțin câte puțin ușa; neajungând la el nici un zgomot își urmă manevra. Deschizătura era acum îndestulătoare ca să îngăduie unui trup să se furișeze înăuntru, când deodată se auzi un șuier ușor, urmat de o lovitură surdă în tăblia ușii. Un pumnal, azvârlit cu îndemânătecie se înfundase adânc, la câțiva

milimetri de mâna lui. Fără a mai aştepta, boyul se retrase şi se pierdu în întuneric.

Strada redeveni tăcută, apoi, uşa se întredeschise din nou şi o formă umană se furişă afară. Omul aruncă în juru-i priviri repezi apoi dispăru în noaptea violetă.

Atunci Ted apăru din nou şi împinse uşa cu o violentă lovitură de picior. Lipindu-se apoi de zidul de pământ bătut, aşteptă rezultatul gestului său. Auzi un geamăt plângăreţ urmat de zgomotul unei mobile răsturnate; un zâmbet îi luminâ faţa arămie şi, se năpusti în colibă.

— Cine-i acolo, gâfâi o voce sugrumată.

— Un prieten, răspunse el cu ton calm.

In acelaş timp o fâşie de lumină, din lampa electrică, găuria întunericul şi se aşează asupra unei forme omeneşti lungite pe o rogojină. O faţă pământie în care luceau doi ochi înfrigurați, apăru în plină lumină.

Omul trebuie să fie făcut sforţări desnădăjduite ca să se ridice căci o tavă cu un ciaminic pe ea, şi un taburet, zăceau răsturnate pe jos, lângă el. Sdrobit de o suferinţă necunoscută, ţintea isvorul de lumină cu o privire buimăcită. neînstare să facă o mişcare.

Ted se îndreptă spre el.

— Fii liniştit, spuse el cu o voce încurajatoare, viu aici cu gânduri bune.

— Cine eşti?

— Un prieten al Wastiei.

— Wastia... De unde o cunoşti?

— Nu eşti d-ta omul care din ordinul lui Hassim, a adus pe fiica lui Hanidj-Raô la Ajmir?

— Ce te priveşte asta?

— Răspunde deschis.

— Da, eu sunt prietenul lui Hassim.

— Răpitorii fetei ţi-au împlântat un pumnal între umeri şi te-au lăsat întins ca mort. Din fericire, rana d-tale nu era mortală şi eşti pe cale de vindecare.

— De unde ştii asta?

— Atacul care te-a răpus nu a reuşit mulţumită unui European. Eu sunt servitorul lui. Wastia a fost salvată şi a rămas sub ocrotirea noastră până azi. Din nefericire oamenii lui Tangar-Lang i-au descoperit refugiul şi au răpit-o, în ciuda vigilenţei noastre. Asta-i pricina pentru care mă aflu aici.

— Cine ţi-a arătat drumul spre coliba asta?

— Chiar Wastia, povestindu-ne aventurile ei.

— Ce-aşi putea face pentru d-ta?

— Trebuie s'o regăsesc pe Wastia înainte de a fi jertfită. Ştiind că coliba asta e a d-tale şi că cunoşti drumurile misterioase ale Ranjalpurului, mă gândisem că voi găsi prin meleagurile astea vreun Hindus, cunoscut de-al d-tale, în stare să-mi dea informaţii folositoare. Mărturisesc că pe d-ta nu mă bizuisem, căci Wastia mă încredinţase că erai mort. Am simţit oarecare uimire ascultând de afară

convorbirea d-tale cu omul care te îngrijeşte.

— Ce ai de gând să faci?

— Să intru în legătură cu Hassim.

— Eşti nebun!

— Nici de cum. Mă bizui pe Hassim ca s'o salvez pe Wastia şi pe d-ta ca să-mi înlesneşti să-l cunosc pe Hassim.

— E cu neputinţă!

— Nu!

— Rana mea îmi interzice orice sforţare şi doresc să nu mai fiu amestecat în această afacere care era să mă coste cât p'aci viaţa.

— N'am să împing cruzimea până acolo. Fă-mi numai rost de o călăuză care să mă conducă la Ranjalpur.

— Nu cunosc de fel.

— Haida de! Iţi las toată noaptea ca să te gândeşti; mâine am să vin să iau răspunsul.

Ted îşi stinse lampa şi încăperea recăzu într'un întuneric adânc.

— Vei căpăta cincizeci de lire d-ta şi tot atât şi călăuzul dacă primeşte să ne ajuţi, mai aruncă el o vorbă pe când da să iasă. Gândeşte-te!

Cu aceste cuvinte, dispăru, lăsând pe rănit gândurilor sale.

Zorile aruncau o culoare trandafirie peste piscurile munţilor Aravali, când asiaticul se întoarse la stăpânul său.

— Lipsa ta n'a durat mult, Ted.

— Soarta mi-a fost prielnică.

— Ce-ai aflat?

— Nimic încă, dar am descoperit un

om care are să ne ducă la Ranjalpur. Trebuie să ne pregătim de plecare. Mâine vei scoate în vânzare casa asta şi blestemata de plantaţie de ceai.

— Plantaţia mea înfăţişează toată averea mea; nu mă pot despărţi de ea, aşa cu una cu două.

— Plecăm într'o călătorie lungă şi nici nu ştim dacă ne vom mai reîntoarce la Ajmir. Presupune că întreprinderea noastră izbuteşte şi c'o smulgem pe Wastia din ghiarele călăilor ei; va trebui să fugim foarte repede şi foarte departe; să ajungem la coastă fără întârziere, să părăsim India pentru totdeauna. Cu această singură condiţie vom putea scăpa de urmărirea adversarilor noştri şi să trăim în linişte. Intoarcerea la Ajmir ne-ar costa viaţa.

— Ai dreptate; am să mă descotorosesc de pământurile mele, chiar dacă mai târziu va trebui să regret.

— Nu vei regreta nimic. Comorile sectei lui Tangar-Lang vor fi îndestulătoare ca să ne îmbogăţească mai presus de cele mai nebuneşti speranţe ale noastre.

CAPITOLUL 6.

Dimineața era pe sfârșite când Ted pătrunse din nou în coliba Hindusului. Gazda nu era singură: un tânăr robust și viguros sta lângă rogojină. Servitorul lui Startery recunoscu în el silueta care se strecurase în noapte, după ce aruncase în el cu pumnalul.

— Ce hotărîre ai luat? întrebă boyul intrând.

— Primesc.

— Foarte bine. N'are să-ți pară rău.

Scoase un teanc de bancnote din sân și-l întinse rănitului.

— Unde se află călăuzul meu?

— Iată-l; se numește Iacub și cunoaște ca și mine drumurile muntoase.

— Bine. Mâine dimineața în zori să fii în fața casei lui Richard Startery, cu calul și cu armele tale. Vei căpăta jumătate de plată la plecare iar cealaltă la Ranjalpur.

Hindusul se înclină şi făgădui că va fi exact.

Ted era gata să păşească pragul când se întoarse cu paşi înceţi spre cei doi bărbaţi.

— Ia spune-mi Iacub: este adevărat că Hanidj-Rao posedă cele mai mari bogăţii ale Indiei?

— Averea ei nu se poate număra, răspunse tânăra călăuză. Subteranele palatului şi templele Ranjalpurului sunt înţesate de giuvaeruri milenare ale brahmanilor Indiei antice. Nicio putere nu se poate asemăna cu a ei.

— Şi care este destinaţia acestei averi fabuloase?

— Trebuie s'o ajute pe Hanidj-Rao să cucerească India. La momentul voit, aurul acesta va servi la înarmarea poporului ei împotriva dominaţiei străine şi să facă să triumfe religia lui Tangar-Lang.

— Oare femeia aceasta nu se teme de trădare?

— Cei care au avut nenorocirea s'o trădeze pier sub răzbunarea ei neîndurătoare. Decum află un străin taina oraşului mort, preoteasa Zeului crunt, este informată de către spionii ei care mişună prin toate oraşele: imprudentul plăteşte cu viaţa îndrăzneala lui.

— O soartă asemănătoare îţi este deci hărăzită.

— Da.

Siguranţa care se desprindea din răspunsul acesta scurt îl impresionă.

— Dar tu, dece o trădezi pe Hanidj-Raô?

— Eu nu trădez: eu nu răzbun decât încercarea de omor a cărui victimă a fost omul acesta care e tatăl meu. In afară de asta posed la Ranjalpur un prieten a tot puternic; el mă va ocroti orice s'ar întâmpla.

— Cine-i personagiul acesta influent?

— Hassim.

Boyul tresări.

— Nu știam că Hassim ar avea atâta autoritate asupra suveranei orașului mort.

— El domnește ca stăpân asupra inimii lui Hanidj-Raô. Prin frumusețea și finețea spiritului său a știut să cucerească pe femeia aceasta fără de simțire și crudă peste măsură. De aceea și vrea să-și suprime fiica: o gelozie feroce o chinuește căci cunoaște dragostea favoritului ei pentru Wastia.

— Iți mulțumesc; stăpânul meu îți va fi recunoscător de informațiile astea, spuse el. Așadar pe curând.

Se întoarse la locuința lui Startery. Acesta din urmă nu se întoarse decât foarte târziu ocupat cu lichidarea situației sale la Ajmir. Ted îl puse în curent de cele ce vorbise cu Hindusul stăruind mai ales asupra importanței bogățiilor lui Hanidj-Raô. Startery ascultă cu gândul aiurea această parte a povestirii, dar inima i se strânse când auzi reamintindu-i-se tandrul sentiment al lui Hassim pentru tânăra fată.

Amănuntul acesta nu scăpă ochiului pătrunzător al lui Ted.

— Sunt fericit de călătoria asta, stă-

pâne, căci dacă scăpăm teferi din aventură, vom trage foloase materiale mult mai sigure decât ţinta himerică pe care tu o urmăreşti.

— O iubesc pe Wastia.

— Ştiu prea bine. Ce e mai ciudat e că tu nu cunoşti de fel simţimintele femeii acesteia faţă de tine... Ciudată făptură, care e în stare să-şi împartă inima între Hassim şi tine.

— Hassim s'a şters din inima ei decând cu...

— Cine ştie?

. . . . . .

La răsăritul soarelui, Iacub intra în parc. Cei doi bărbaţi erau gata, cu caii înşeuaţi. Călătorii străbătură Ajmirul adormit şi se repeziră în galop prin câmpia imensă acoperită de lanuri de grâu şi de arbuşti de ciai. Răsăritul rumen pălea sub primele raze ale astrului şi doar matahala impunătoare a munţilor Aravali întuneca orizontul îndepărtat cu massivul lor gigantic.

Atinseră primele înălţimi pela sfârşitul după amiezii. Priveliştea se schimbă fără de tranziţie: jungla apăru, ostilă, ameninţătoare, ridicându-şi din toate părţile arborii uriaşi şi reţelele ierburilor înalte, de nepătruns. Seara cobora, cei trei bărbaţi îşi aranjară campamentul pe un vast platou pietros unde vegetaţia mai rărită oferea ici şi colo luminişuri vaste.

Startery îşi petrecu prima noapte în sânul pădurii tropicale. Răcnetele fiarelor mari pornite după vânat, miile de

zgomote nocturne ale naturii sălbatece treziră în el o lume de senzaţii necunoscute. Chemarea misterioasă a singurătăţilor îl făcu să uite o clipă spaima pricinuită de dispariţia Wastiei. Englezul preluase prima veghe: întins lângă foc, contempla cu încântare flăcările luminoase urcând în noaptea răcoroasă şi înmiresmată. Când Ted veni să-l înlocuiască, mai rămase multă vreme lângă boy-ul lui să soarbă efluviile bogate de viaţă arzătoare pe care o exala jungla misterioasă şi senină.

Iacub îi trezi în zori de zi şi se afundară în adâncimile naturii virgine. Adesea poteci noi întretăiau pe celea pe care le urmau; uneori acestea se ştergeau cu totul când o întindere stearpă şi stâncoasă înlocuia vegetaţia bogată. Startery admira agerimea lui Iacub, care înainta fără şovăială printre stâncile pleşuve sau prin reţeaua de poteci încălcite. In ciuda acestor obstacole, Hindusul ştia să recunoască sau să regăsească calea cea bună.

Din ziua a treia mersul anevoios deveni chinuitor. Trecerea cailor peste râpi primejdioase şi pe pantele repezi devenea din ce în ce mai cu neputinţă.

— Vom face un uşor înconjur, vesti Iacub, ca că ne lăsăm caii în paza unui om care trăieşte singur în sânul munţilor. Ne vom petrece şi noaptea sub acoperişul colibei sale.

— De unde-l cunoşti tu pe acest pustnic?

— E un adorator al lui Tangar-Lang,

care s'a refugiat în singurătatea lui. Călătorii cetății misterioase îi fac mai întotdeauna vizite; știu că găsesc la el o largă ospitalitate în schimbul câtorva monede de aramă sau unei bucăți de stofă de culoare vie.

— Dacă omul acesta este devotat sectei, ne-ar strâmtora cu întrebări care ne-ar pune la încurcătură.

— Am să-l conving că sunteți niște noi credincioși chemați la Ranjalpur de către Hanidj-Raô. Prezența mea va fi, dealtminteri deajuns ca să-i inspire încredere.

Startery nu mai făcu nicio obiecțiune.

Noaptea căzuse deabinelea când ajunseră la coliba pustnicului. Hindusul prea puțin vorbăreț și cu totul absorbit în rugăciunele lui pentru Tangar-Lang, le oferi o ospitalitate indiferentă și nici nu întrebă măcar de ținta călătoriei lor. Iacub descoperindu-și antebrațul își arătase doar tatuajul, emblema sectei, și semnul acesta fu deajuns bătrânului.

Părăsindu-și caii, reluară drumul munților, chiar în dimineața următoare. După ce fu stabilit campamentul de seară, Iacub vesti pe cei doi tovarăși ai săi că vor ajunge a doua zi la Ranjalpur. Călăuzul pregăti apoi de cină și se însărcină cu prima veghe.

Startery și Ted se înfășurară în păturile lor mai devreme ca de obicei; o istovire de neînvins pusese stăpânire pe ei și în ciuda sforțărilor lor, oboseala apăsa greu pe membrele lor ca frânte de marșurile istovitoare în munți. Iacub,

chincit la o mică distanţă, contempla somnul lor cu un ochi ironic în care licărea o flacără ciudată. Rămase nemişcat un moment apoi se îndreptă spre cele două trupuri lungite. Scuturându-le cu o mână brutală încercă să le trezească în câteva rânduri. Totul fu zadarnic. Călătorii păreau cufundaţi într'o letargie desăvârşită. Hindusul se ridică: flăcările focului îi luminară faţa bronzată pe care juca un zâmbet de triumf. Aruncă în flăcări ultimele resturi ale mâncărurilor care se mai aflau în taberele de campament, distrugând astfel urmele doctoriei adormitoare cu care fuseseră îmbibate alimentele celor doi bărbaţi. Apoi, după ce-şi cercetă încărcătorul pistolului, dispăru în întunericul misterios al junglei nocturne.

Focul slăbi progresiv; curând nu mai rămase decât un morman de jar, fremătând sub suflul vântului răcoros al serei. Ted se agită şi întredeschise pleoapele: avu viziunea vagă şi înfricoşătoare a focului stins pe trei sferturi, apoi căzu din nou în inconştienţă.

CAPITOLUL 7.

Soarele era de mult sus pe orizont când Startery ieşi din toropeala lui. Gura uscată îi era plină de un gust amar şi scârbos. Se ridică cu greu în picioare şi fu uluit de lumina orbitoare a soarelui care se filtra prin frunziş. Primul amănunt care-i izbi privirile fu trupul întins al lui Ted: se plecă şi-l trezi fără de cruţare.

Boyul deschizând ochii fu atât de surprins ca şi el.

— Dece ne lasă Iacub să dormim atât de târziu? spuse el.

Startery căută din ochi pe ghid. Făcu un pas înapoi şi rămase mut de uimire. La douăzeci de paşi de campament, doi bărbaţi nemişcaţi, rezemaţi de trunchiul unui cryptogam uriaş, priveau pe călători cu un aer luător în râs. Unul din ei era Iacub, iar celalt un Hindus cu un

turban de mătase pe cap, cu arme de-o mare bogăție și îmbrăcat în haine pompoase. Necunoscutul părea tânăr: trăsăturile sale fine, ochii lui negri și vii, dădeau fizionimiei sale un caracter energic și aspru. O nobleță semeață se desprindea din totul ființei sale. Pe turban, o agrafă de aur încrustată cu diamante înfățișa două pumnale cu lamele încrucișate.

Inaintă spre Startery cu un mers mlădios și sigur.

— Eu sunt Hassim! rosti el scurt.

Vocea clară și tăioasă nu exprima nicio bunăvoință. Startery rămase câteva minute fără ca să vorbească, apoi o furie de neînțeles puse stăpânire pe el.

— Incă nu speram să te întâlnesc, mormăi el. Văd că încrederea mea fusese foarte rău plasată în persoana lui Iacub. Acest călăuz blestemat ne-a jucat...

— Lasă-l pe Iacub în pace, n'a făcut nimic rău.

— L-am plătit pe omul acesta ca să ne conducă și nu să trădeze...

— Te-a dus deadreptul la țintă: doar o leghe te mai desparte de Ranjalpur. Socotește-te satisfăcut și plătește-i a doua parte a angajamentului; și-l merită.

— Ii vor acorda chiar și o răsplată suplimentară, iat-o!

Se repezi asupra ghidului și îi zdrobi fața cu o zdravănă lovitură de pumn. Pe când victima lui se rostogolea, el fu cuprins de două brațe viguroase și a-

runcat la pământ cu brutalitate. Un genunchi nervos îi sfărâmă toraxul şi vârful unui pumnal îi atinse gâtlejul. Hassim, cu trăsăturile descompuse de furie sta aplecat asupra lui.

— Ai merita să te omor ca pe un animal spurcat, după gestul ăsta de cruzime inutilă.

Englezul deveni pământiu sub povara insultei.

— Ce mai aştepţi ca să îndeplineşti ameninţarea! mormăi el. Trădătorul acesta merita o lecţie şi n'am ce-ţi da socoteala. Hai! Apasă!... Infige pumnalul acesta atât de bogat împodobit... Fără îndoială vreun dar al frumoasei Hanidj-Raô, mama Wastiei.

— Bine dacă aşa vrei!... rânji celalt a cărui epidermă bronzată deveni măslinie. Cu un gest brusc, ridică mâna ca să lovească.

O detunătură scurtă răsună; arma smulsă dintre degetele lui zbură departe.

Startery izbucni într'un hohot de râs şi se ridică dintr'un salt.

— Prietenul meu Ted e un trăgător de prima forţă, ironiză el. Imi pare rău că nu ţi-a ţintit ţeasta în locul pumnalului: glontele ar fi fost plasat mai bine.

Căută pe servitor din ochi: dispăruse, dar, ascuns pe după ierburi se pregătea să intervie pentru a doua oară.

— Acum să stăm de vorbă, spuse el lui Hassim, sunt dispus să te ascult.

Celalt nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire plină de ură.

— Presupun că acest... cinstit Iacub

ți-a desvăluit ținta vizitei noastre și ți-a spus povestea Wastiei.

— Nu rosti niciodată numele acesta în fața mea, spuse Hassim cu glas tăios.

— Nu intră în obiceiurile mele să mă supun ordinelor unui om de culoare. In afară de asta ți-aș putea formula aceeași interzicere. Ar exprima adevăratele mele sentimente față de Wastia și de d-ta. Imi displace să aud numele acestei fete în gura d-tale.

Hassim duse mâna spre tocul de piele în care-și avea pistolul; un glonte îi șuieră pela ureche, oprindu-i scurt gestul.

Startery zâmbi.

— Atâta vreme cât Ted va supraveghia această convorbire, îți va fi cu neputință să mă asasinezi.

Un timp de tăcere urmă după fraza aceasta.

— Haide, să lăsăm hărțuelile. Unde se află Wastia?

— Chiar dac'aș ști nu ți-aș spune nimic.

— Rău ai face... Răspunsul d-tale îmi e deajuns totuși; știu acum că Wastia a fost adusă aci în taină și că Hanidj-Raô nu te-a informat de asta. Pentru moment nu ne ești de niciun folos.

— Gândeai că vei găsi în mine un amic devotat sau un servitor credincios? rânji celalt.

— Ascultă, Hassim: Wastia e în primejdie de moarte. Inainte de toate trebuie salvată; vom regula după aceia, și fără ajutorul nimănui, diferendul din-

tre noi. Unul din noi doi trebuie să dispară, dar nu înainte ca Wastia să fie în afară de primejdie.

— Niciodată nu voi primi o astfel de colaborare: sunt destul de puternic ca s'o salvez fără ajutorul nimănui. Cunosc palatul în cele mai mici amănunte ale lui şi mă pot bizui pe prieteni siguri printre cei cari locuiesc acolo. D-ta, d-ta eşti însă o pradă a morţii; am să pun să te închidă şi să fii sugrumat de către călăii lui Hanidj-Raô.

Startery se întrebă dacă n'ar trebui să-şi răpună rivalul sau să-i lase viaţa. Propriile cuvinte ale favoritului împiedicară un gest ucigător. Cu toată ura lui, trebuia să-l lase să trăiască fiindcă, pentru moment, el reprezenta pe singurul om în stare să protejeze de fapt pe Wastia.

— Pleacă, mormăi el: dispari. Am să găsesc eu singur drumul spre Ranjalpur. Mai târziu, când momentul va fi prielnic am să te răpun ca pe o fiară răufăcătoare.

— Frânghiuţa de mătase îţi va fi zdrobit grumazul înainte ca dorinţa aceasta să ţi se fi împlinit, ripostă Hassim dispărând în desiş.

Ted se apropiă atunci de stăpânul său.

— Incă n'am pus piciorul în Ranjalpur şi iată că şi avem împotriva noastră doi duşmani de moarte: Hassim şi Iacub.

— Ce ne pasă, vom birui!

— Ce ai de gând să faci acum?

— Să ajung cât mai curând la Ranjalpur.

— Să ne apropiăm de oraş dar să nu intrăm în el până ce nu se va fi lăsat noaptea deabinelea îşi dădu prudent tânărul cu părerea.

— Vom lua dispoziţiunile la faţa locului: la drum!

— Ce facem cu ăsta?

Cu un gest arătă pe Iacub care-şi revenea în fire sub muşcătura insectelor ce-i devorau obrazul însângerat .

— Să se descurce singur, aruncă Englezul pornind pe cărarea cea îngustă.

— Dă-i cele douăzeci de lire: banii nu ne mai sunt de niciun folos şi Iacub, oricum ne-a condus la ţintă.

Englezul făcu cale întoarsă şi aruncă la picioarele victimei sale un pachet de bancnote.

Satisfăcut de acest gest, Ted îşi urmă stăpânul în junglă.

PARTEA DOUA

CAPITOLUL 1.

Luna apărea din haosul întunecat al piscurilor munților Aravali când Startery și boyul lui se hotărîră să pătrundă în Ranjalpur. Depe înălțimea unde se aflau, îmbrățișau cu privirea toată întinderea orașului mort.

Situat în fundul unei văi închise într'un brâu de munți acoperiți de junglă, ruinele cetății vechi de mii de ani se vedeau ca printr'un văl imaterial, în care azurul străveziu al nopții calde se amesteca vag cu paloarea lunei. Trunchiuri de coloane frânte, bucăți largi de ziduri și frontoane de palate, își lungeau umbrele nemăsurate pe mormanele de pietre sculptate care acopereau locul. Terasele în etaje ale templelor antice se îmbibau de lumina lină a zeiții umbre-

lor. O tăcere absolută plutea pe cetatea moartă şi numai concertul veşnic al junglei nocturne se revărsa până la adăpostul de pe înălţime unde stăteau călătorii.

— Ia te uită, stăpâne, luceşte o lumină pe terasa templului aceluia.

Cu braţul întins, Ted arăta un edificiu impozant, construit în fundul cetăţii. Asiaticul identificase fără de şovăială o construcţie religoasă bazându-se pe arhitectura masivă a ei şi a rândurilor de colonade care susţineau terasele. Pe platforma inferioară, flacăra luminoasă a unei torţe sfâşia întunericul.

Atenţia celor doi bărbaţi se opri asupra acestei lumini mişcătoare. Curând alte flăcări se iviră şi parcurseră această parte a templului, înşirate ca într'un convoi. Isonul unui cânt îndepărtat răzbi până la Startery apoi, una câte una, ciudatele lumini dispărură.

— O ceremonie religioasă, conchise Ted.

— Fără îndoială în onoarea lui Tangar-Lang, adăugă Englezul înfiorându-se.— Am putea să ne dăm poate mai bine seama mai deaproape.

— Haidem.

Furişându-se printre ierburile uriaşe, cei doi bărbaţi se îndreptară spre Ranjalpur. Ajunseră la primele ruine fără de vreo piedică şi porniră pe drumurile pe jumătate înfundate care duceau spre partea de apus a oraşului. După ce trecură de jumătatea oraşului se pomeniră pe o aleie largă mărginită pe amândouă

părţile de tufişuri cu flori de culoare sângerie. Urmându-şi drumul, nu trecu multă vreme şi deosebiră în faţa lor silueta majestuoasă a templului hindus.

— Ne apropiăm, şopti Ted.

După zece minute se imobilizară în umbra boschetelor. In faţa ascunzătoarei lor, siluete forfoteau pe dinaintea enormei clădiri.

Templul ocupa centrul unei imense pieţe poligonale, pardosită toată cu lespezi. Coloane gigantice de marmoră susţineau frontoanele cu bizare sculpturi antice. Nenumărate statui de forme monstruoase păreau că ţâşnesc din piatră ca să se arunce prădalnice în azurul întunecimii. Strălucirea razelor lunare îneca într'un joc de umbre şi lumini feţele schimonosite şi trupurile hidoase.

Intrarea principală a templului era populată de Hinduşi tăcuţi şi nemişcaţi.

— Cu neputinţă de pătruns pe uşa asta, mormăi Startery.

Ocoliră templul cu multe şi nespuse fereli şi-şi dădură seama că pe orişicare parte era tot atât de cu neputinţă de intrat. Indigeni, împrăştiaţi în umbră vegheau asupra sanctuarului.

— O să atacăm pe sentinela cea mai apropiată, hotărî Startery.

Automaticul lui îi şi licărea în mână şi, încordându-şi trupul înainte, se pregătea să treacă zona pustie care-l despărţea de obiectivul lui. Ted îl reţinu cu autoritate.

— E o nebunie, stăpâne: detunătura armei o să asmuţă împotriva noastră

hoarda servitorilor lui Hanidj-Raô. Suntem prea aproape de ţintă ca să compromitem atât de nebuneşte rezultatele călătoriei noastre.

— Un motiv în plus de a nu ne da înapoi. Trebuie să pătrundem în templul acesta: evenimente interesante trebuie să se desfăşure acolo devremece intrările îi sunt păzite cu atâta străşnicie.

— Lasă-mă să lucrez singur, dar să rămânem tăcuţi până ce o apune luna.

Cu părere de rău, Startery puse la loc arma în tocul ei şi rămase nemişcat.

Hazardul îi favorizâ: nori deşi apărură şi împinşi de un vânt; iute acoperiră repede astrul. Ted se aruncă cu faţa la pământ apoi, favorizat de întuneric, se tărî în tăcere spre zidul templului. Curând se contopi cu întunericul şi Startery îl pierdu din vedere.

Zece minute se scurseră; sudori de groază îmbrobonară fruntea şi tâmplele Europeanului. Absenţa lui Ted se prelungea ,tăcerea de moarte care plana asupra Ranjalpurului îi deveni de nesuferit. Deodată, tresări văzând o umbră ridicându-se în faţa lui.

—S'a făcut, stăpâne; drumul e liber.

In câteva salturi ajunseră la picioarele sanctuarului. Pe locul paznicului hindus, o formă omenească zăcea pe pământ, scăldată într'o băltoacă de culoare cafenie. Ted apucă dealungul zidului examinându-l cu băgare de seamă. După câţiva paşi rămase nemişcat şi arătă lui Startery un contrafort dărăpânat proptitor al zidului. Tovarăşul său încuviinţă

din cap şi începură să escaladeze ieşiturile.

Ajunşi pe culme se căţărară pe o platformă cu lespezi de marmoră care suporta în centrul ei al doilea etaj al palatului piramidal. Ne apărând nicio fiinţă umană, se îndreptară spre massa cenuşie a acestui sanctuar superior. De fiecare parte a intrării două statui gigantice se rânjeau fioros: înfăţişau fără îndoială o zeitate a beznelor, căci hidoşia lor avea o expresie de o răutate cruntă.

— Nu ştiu ce idol o fi înfăţişând acesta, dar nu m'aş mira să fie chiar Tangar-Lang.

Urcară tiptil treptele unei scări de marmoră şi, după puţină codeală, împinseră canatul unei uşi ciudat sculptate. O vastă galerie se prelungea dinaintea lor; fitiluri de câlţi muiate în uleiuri parfumate ardeau în nişte căţui de fildeş. Draperii preţioase acopereau pereţii şi blăni mari de fiare erau aşternute pe pardoseală. Un dublu şir de statui de marmoră, dealungul pereţilor laterali, îşi holbau ochii goi şi fără expresie asupra îndrăzneţilor străini pătrunşi în sanctuarul lor.

Cei doi tineri o luară înainte pe galerie. Teama de a fi descoperiţi îi îmboldea să lucreze repede: ştiau că nici o şansă de salvare nu le mai rămânea dacă erau surprinşi. După două sute de paşi, galeria se desfăcea în trei ganguri la fel. Numai cel din mijloc se ridica într'o pantă destul de repede. Ted o porni cu hotărîre pe calea aceasta.

— Dece alegi gangul acesta?

— Celelalte nu ştim unde ne duc, pe câtă vreme ăsta ne apropie de bolta de sus.

O scară se ivi într'adevăr în curând, adeverind spusele Asiaticului priceput. O urcară şi ajunseră pe o galerie circulară înconjurând locul gol. O lumină albăstrie urca din golul odânc de dedesubt iar vapori de tâmâie undeau prin aer. Cântece religioase ajunseră la urechile celor doi bărbaţi, întretăiate de răcnete şi ţipete ascuţite. Ted făcu un semn stăpânului său şi se tărîră până la marginea prăpăstiei.

O privelişte nemapomenită îi umplu de uimire şi de groază.

Dominau o sală imensă, ocupată de vreo sută de băştinasi. In fund o statuie drăcească de aramă, vârsa flăcări ca dintr'un cuptor din gura larg deschisă.

— Tangar-Lang, şopti Ted arătând idolul uriaş.

Se produse o mişcare în mulţimea pestriţă a credincioşilor. Făcură între ei un drum deschis, iar patru negri se iviră tărând un om care urla ca nebun de groază. Acesta fu îmbrâncit în faţa zeului crud şi silit să se încovoiae până la pământ. O formă omenească, înfăşurată toată în mătase roşie şi cu capul acoperit într'un văl de aceeaş culoare, părăsi un fel de tron pe care şedea şi veni să se încline în faţa idolului. Păru că rosteşte o ciudată rugăciune, apoi dădu o poruncă celor patru negri. Ridicând victima deasupra capetelor, urcară trep-

tele unei estrade de marmoră şi cu o balansare cadenţată a braţelor lor puternice, o repeziră în gura înflăcărată a lui Tangar-Lang.

Un urlet de agonie umplu sala, acoperit numaidecât de strigătele frenetice ale adunării. Forma învăluită în purpură îşi descoperi capul de şorţul roşu care-i masca adevărata personalitate.

Hanidj-Raô, suverana Ranjalpurului, marea Preoteasă a cultului sângeros al lui Tangar-Lang, apăru lui Startery în toată strălucirea radioasei ei frumuseţi.

Era învestmântată într'un bogat costum aducând cu al femeilor indigene de înalt rang. Broderii de aur împodobeau scurtul laibăr care-i strângea talia şi şerpuiau şi dealungul stofei şalvarilor de mătase închişi la glesne. Un turban, din care se înălţa o egretă prinsă cu un briliant enorm, lăsa să se ghicească spre ceafă un bogat val de păr castaniu ondulat.

Un farmec pătrunzător şi subtil emana din chipul sculptural de o nuanţă sofranie a acestei măreţe femei; o seducţie perversă ţâşnea din ochii întunecoşi pe care grelele pleoape cu gene resfrânte îi mascau, când se plecau, cu un val de sensualitate. Buzele purpurii cu desenul delicat fremătau pe o dantură lucitoare: nările se dilatau ca să aspire cu o voluptate sălbatecă efluviile sacrificiului omenesc. Hanidj-Raô îşi amesteca şi ea cântările şi strigătele într'ale poporului său: când întoarsă spre el, când spre

Idol, o exaltare delirantă îi călăuzea gesturile.

Deodată, urcându-se iar pe tronul ei, lovi decâteva ori într'un gong atârnat la îndemâna ei. O tăcere absolută pluti peste cei de faţă. Preoteasa lui Tangar-Lang ţinti spre fundul sălii o privire scăpărând de ură, pieptul i se ridica în răsuflări pripite sub tortul fin de mătase. Hinduşii îşi încovoiau fruntea şi, pe piedestalul său, Zeul monstruos continua să dogorească văpăi. Sub bolta sanctuarului, Richard Startery, nevăzut, nu-şi deslipea privirile de tronul unde şedea Hanidj-Raô; Ted neclintit aştepta.

CAPITOLUL 2.

Canaturile mari ale unei porţi înalte şi ferecate se deschiseră încet în fundul templului. Doi negri se iviră, deoparte şi de alta a unei făpturi gingaşe, drepată într'o lungă tunică albă. Suverana Ranjalpurului se ridică în picioare, mulţimea Hinduşilor se deschise la trecerea grupului negru şi alb.

Startery se ridică pe jumătate şi cât p'aci să scape un strigăt de groază. Mâna energică a lui Ted îl constrânse la linişte.

— Wastia, băgui el, îngălbenit.

Boyul nu răspunse, ci întorcându-şi privirea dela partea de jos a templului, şi-o fixă atent pe partea opusă a galeriei unde se găseau ei.

— Au s'o sacrifice, găfâi Startery, trebuie să lucrăm fără zăbavă; să deschidem focul împotriva călăilor.

— Nu, stăpâne, altcineva se va însăr-

cina cu treaba asta; să ne aţinem numai gata să-l ajutăm, fără voia lui.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte, nu suntem singuri aici.

Startery desluşi o siluetă, ascunsă în umbră, care se pleca asupra golului.

—Hassim, murmură el, buimăcit.

— Chiar el. Cred că vrea s'o salveze pe Wastia.

Copila, leşinând aproape şi susţinută de cei doi temniceri negri ajunsese la tronul lui Hanidj-Raô. Răstimp de câteva minute, mama şi fiica se priviră fără a spune un cuvânt. Faţa uneia exprima o ură neîmblânzită, ochii ceileilalte o teroare desnădăjduită. Brusc, Preoteasa întinse mâinile peste capul Wastiei şi rosti formula care o închina lui Tangar-Lang. Wastia, într'o pornire supremă se auncă la picioarele mamei ei ca să-i implore îndurare. Hanidj-Raô, se întoarse poruncind negrilor să-şi îndeplinească fioroasa datorie.

Ca să acopere ţipetele victimei, credincioşii intonară cântece sfinte ce preamăreau pe zeul lor. O agitaţie fanatică, frenetică îi covârşea tot mai mult în faţa acestei privelişti şi templul se umplu de concertul sălbatecelor imnuri religioase. Deodată, strigătele de bucurie sângeroasă se transformară în exclamaţii de groază; cei doi negri ce ţineau pe Wastia se prăbuşiseră pe treptele estradei de marmoră.

In sgomotul de nedescris, nimeni nu auzise detunăturile scurte ale revolverului lui Hassim.

Startery şi Ted care pândeau pe tânărul indian, erau singurii care ştiau cine era autorul dublei execuţii.

Hanidj-Raô, ameninţătoare, m e r s e spre cele două corpuri şi fu uluită descoperind sfâşieturile gloanţelor. Cernu grupul fanaticilor ei cu ochi bănuitori.

— Cine a tras? întrebă ea cu o voce tare.

Niciun glas nu răspunse.

In momentul acela, la treizeci de metri deasupra ei, Hassim descoperi prezenţa lui Startery. Surprins mai întâi, îşi recăpătă repede sângele rece şi veni la ei cu pumnalul în mână. Atitudinea lui vădea o furie oarbă şi pe chipul lui svâcnea ură şi crimă. La trei paşi de el, Englezul, scoţându-şi revolverul îi porunci să nu mai înainteze.

— Cine v'a condus aici? întrebă Hindusul pe un ton crunt.

— N'am poftă să răspund întrebărilor tale.

— Ia seama: eu sunt stăpânul în templul acesta după Hanidj Rao.

— Autoritatea ta s'ar clătina rău dacă ea ar cunoaşte modul cum o slujeşti.

— Hanidj Rao n'are să ştie niciodată cine a tras.

— Afară numai dacă n'o să-i spunem noi.

Hassim, aplecându-se atunci asupra prăpastiei, privi cu o bucurie diabolică scena ce se desfăşura.

Hanidj Rao, în culmea furiei, se răstea la oamenii ei.

— Cel care a lovit pe sacrificatorii

lui Tangar Lang se găseşte printre voi: să iasă din rânduri şi să vie să-şi ispăşească crima, de nu veţi muri toţi. Victima nu va scăpa de soarta ce o merită şi nimic n'o să poată opri sentinţa asta... Haide! Trădătorul să aibă îndrăzneala să se denunţe.

Hassim scoase un strigăt ascuţit apoi, fără să-i lase lui Startery timpul să intervie, atrase atenţia Hinduşilor asupra lui.

— Ucigaşul e ascuns aici: l-am descoperit, e un Alb, venit să surprinză secretele noastre. Un duşman al rasei noastre...

Nu putu sfârşi vorba, Richard Startery îi sfărâmase ţeasta cu două cartuşe din automatul său. Frumosul Hindus se clătină o clipă pe marginea prăpastiei, apoi se rostogoli în vid şi veni să se zdrobească la picioarele adoratorilor lui. Tangar Lang, prostiţi de uimire.

Rezultatul nu se lăsă aşteptat: un clopot de răcnete întâmpină această execuţie şi hoarda se năpusti din sanctuar, spre partea de sus a templului.

— Ted, suntem pierduţi.

— Cred şi eu, stăpâne.

— Nu ne mai rămâne decât să ne apărăm până la ultimul plumb.

Tânărul servitor aprobă şi o luă dealungul galeriei, examinând coloanele ce o susţineau. Jos Wastia, înebunită, rămase singură lângă idolul drăcesc şi lângă cele trei cadavre; chiar şi Hanidj Rao dispăruse.

Vuetul goanei asaltatorilor ajungea

deja la urechile celor doi bărbaţi; îşi pregătiră armele şi aşteptară cu mâna pe trăgaci. Când întâiul Hindus se arătă. Ted îl doborî cu un singur glonte; alţi trei avură aceeaş soartă la interval de câteva secunde. Singurul avantaj care favoriza pe asediaţi sta în îngustimea intrării galerici: inamicii lor, siliţi să se prezinte unul câte unul, cădeau fără greş sub proectilele lor. Erau asiguraţi de isbândă câtă vreme avea să le ţină provizia de cartuşe.

Doi Hinduşi mai încercară să treacă şi fură seceraţi în plin avânt de plumbii lui Startery.

Se făcu atunci un răstimp de tăcere şi armistiţiu, apoi se înălţă un murmur uimit şi un frământat, la puţin distanţă. Un pas hotărît şi uşor răsună pe lespezile culoarului şi silueta sveltă a lui Hanidj Rao apăru în încadrarea intrării. Ted ridică revolverul: cu un gest repede stăpânul său îi aplecă în jos braţul.

— Nu se omoară o femeie dezarmată. murmură el.

Hamdj Rao înaintă singură în penumbra albăstruie a sălii. Se apropie de Startery până îl atinse aproape şi îl privi îndelung în tăcere. El simţi pe obrazul său mângăerea călduţă a răsuflării ei parfumate; răspunse la privirea duşmanei sale cu o flacără ciudată în fundul pupilelor.

Hanidj Rao era o Europeană din Sud judecând după frumuseţea caldă şi văpaia ochilor ei negri. Vara vieţii ei o

împodobea cu farmecul vrăjitor al femeilor cărora anii încă nu le-au adus atingere şi care conservă splendoarea tinereţii lor. Startery se îndoia acum că ea era aceea care condamna la cele mai crunte chinuri şi care asasina cu sânge rece.

Tăcută, ca urmărea efectele înrâuririi ei asupra tânărului bărbat. Deodată, un râs ironic şi uşor răsună ca un tril scurt de pe buzele ei: Englezul fu doborît şi legat de doi Hinduşi care se strecuraseră spre el fără ştirea lui. El încercă în zadar să se smulgă şi căută pe Ted cu o privire disperată: boyul dispăruse. Îşi părăsise el stăpânul în voia soartei?...

Indigenii duseră încolo pe Startery dealungul galeriei întunecoase, pe când Hanidj Rao se înapoia în sala de sacrificii.

Un strigăt de mânie, un răget de fiară aproape, îi scăpă: Wastia rămasă singură în timpul prinderii Europeanului, nu mai era acolo.

Preoteasa lui Tangar Lang îşi adună grabnic servitorii, poruncii să se răscolească templul şi s'o aducă înapoi pe fugară, moartă sau vie.

CAPITOLUL 3

Startery își aștepta osânda și execuția, într'o temniță subpământeană. Cu nici un preț nu voia să piară în flăcări: când va veni ceasul groaznic și fatal, va opune o astfel de împotrivire călăilor săi că aceștia vor fi siliți să-l ucidă pe loc înainte de a-l putea da pradă Idolului.

Doi Hinduși înarmați îl păzeau noaptea și ziua în închisoare; prezența aceasta a lor îi devenea de nesuportat și primi cu satisfacție pe cei patru negri uriași care veniră să-l ia.

— Uf ! Peste câteva minute, totul se va fi sfârșit, își murmură el între dinți.

Urmă apoi pe paznici și constată cu mulțumire că i se lăsa libertatea mișcărilor. O uimire de nedescris îl cuprinse când i se legă peste ochi o bucată de tort de mătase. Se gândi numaidecât că nu e de fel obiceiul să se ia asemenea precauțiuni zadarnice cu un condamnat

la moarte, și o ușoară speranță începu a-i încolți în suflet. Startery nu mai văzu nimic, dar își dădea seama că urca numeroase scări și că străbătea săli în care sgoomtul pașilor răsuna sinistru. Apoi respiră un aer pătruns de parfum unde plutea aroma caracteristică o locurilor în care viețuesc muritorii fericiți.

O mână îl opri în loc: auzi pașii paznicilor săi care se depărtau și sgomotul unei uși care se închidea; atunci avu siguranța că e singur. Incet, cu o presimțire nelămurită, își duse mâinile la față și deslegă legătura de mătase.

Hanidj-Rao îl privea cu o căutătură irezistibilă; un zâmbet ironic îi arcuia buzele. Ii făcu un semn să se apropie și, tânărul, subjugat se supuse poruncii.

Sala în care se afla întrecea prin luxul și bogăția ei tot ce poate născoci închipuirea omenească. Coloane de marmoră susțineau bolta plafonului, pe care un infinit număr de prisme de cristal resfrângeau lumina într'un joc gingaș de nuanțe irizate. Statui cu forme armonioase alternau cu pilaștri sculptați. In vase măestrit cizelate parfumuri fine își împrăștiau mirosul suav iar uleiuri îmmiresmate ardeau cu flăcări palide în vase de onyx. Podeaua era acoperită cu cele mai scumpe covoare orientale și în centrul încăperii, o fântână țâșnitoare ca de argint viu, recădea grațios într'un bazin de marmoră albă. In fund se ridica o estradă tapisată cu draperii de aur și nenumărate perne în culori vii.

In decorul aceasta feeric, Hanidj-

Rao, părea o prinţesă din basme cum se pomenesc în minunatele poveşti ale Indiei brahmanice. Işi părăsise costumul hindus. Purta o tunică lungă care-i scotea în evidenţă formele sculpturale ale trupului ei minunat; o diademă de aur încrustată cu nestimate scăpărătoare îi încercuia fruntea şi brăţări, încărcate cu diamante, îi împodobeau mâinile.

Startery urcă cele două trepte ale estradei de marmoră şi se pomeni lângă ea.

— Sunt ani şi ani de zile decând n'am mai întâlnit un om din rassa mea, spuse ea.

Vocea îi era armonioasă, şi avea o intonaţie de parcă ar fi cântat.

— Ce căutai pe aici?

Socoti că ar fi prudent să nu descopere ţinta călătoriei sale.

— Imi căutam norocul în munţii Aravali când descoperii ruinele oraşului acestuia.

— Ce te-a făcut să-mi omori servitorii?

— Nu eu i-am omorît.

— Dar cine a tras?

— Hassim.

Hanidj-Rao se ridică deodată.

— De unde poţi cunoaşte tu numele omului acestuia, cine ţi l-a spus?

Startery îşi muşcă buzele şi-i păru rău de răspunsul dat.

— Minţi! urmă ea; tu n'ai venit la Ranjalpur ca să-ţi cauţi norocul ci ca s'o recucereşti pe Wastia. Drumul spre

cetatea asta nu se descoperă din întâmplare, cineva ţi l-a indicat. Tu eşti bărbatul care a ocrotit pe Wastia la Ajmir, şi doar pentru ea eşti aici.

Englezul, socotind că nu era de niciun folos să mai mintă, nu răspunse.

— Tăcerea ta e o mărturisire. Dece n'am putut face ca fata asta blestemată să piară.

— Vasăzică Wastia nu mai e sub puterea ta?

— Nu, dar n'are să-mi scape multă vreme. Servitorii scotocesc Ranjalpurul în cele mai ascunse colţuri ale lui şi rezultatul cercetărilor nu va întârzia.

— Ce a devenit tânărul care mă însoţea?

— Am dat ordin să fie omorît decum va fi descoperit; dealtminteri, dacă izbuteşte să fugă, fiarele junglei îmi vor executa voinţa.

Cruzimea acestor cuvinte nu-l atinse câtuşi de puţin pe Startery, atâta-i era de mare bucuria ştiind-o pe Wastia în afară de primejdie. Hanidj-Rao păru că ghiceşte aceste sentimente.

— Goneşte-o pe Wastia din gândurile tale, spuse ea cu asprime. Nu încerca nimic spre a ajunge la ea, de nu, venirea ta la Ranjalpur te va costa viaţa.

— Oricare-ar fi soarta care mi-l hărăzită, nu-mi va părea niciodată rău că am venit la Ranjalpur.

— Şi dece anume?

— Pentrucă mi-a fost îngăduit s'o

contemplu pe preoteasa lui Tangar-Lang.

Hanidj-Rao se aplecă voluptos pe perne, aproape de tot de prizonierul ei și închizând ploapele pe jumătate lăsă să se strecoare spre el o privire încărcată de făgăduieli.

— Tu mi l-ai omorît pe Hassim... Nu mai am favorit.

Startery se aplecă puțin și se supuse mângâerii ochilor ei. Acum că știa că Wastia trăiește, mintea lui schița un plan îndrăzneț, același fără îndoială pe care-l născocise Hassim, atunci când fugise Wastia.

CAPITOLUL 4

Când Ted își dădu seama că partida e pierdută, se gândi că cea mai bună cale de a mai fi de folos stăpânului său era să fugă.

Profitând de prilejul că atenția agresorilor se concnetrase asupra lui Startery, ajunse la capătul galeriei fără ca să fie văzut. Cu riscul să-și frângă oasele, se agăță de capiteliul unei coloane de marmoră și se lăsă să alunece în jos. Ajunse fără accident pe pardoseala sălii acum goale; temându-se de o întoarcere neprevăzută a adepților sectei, se strecură repede spre ieșire. O exclamație înăbușită îl înlemni pe loc.

— Ted! chemă o voce depărtată.

Wastia care-l recunoscuse dete fuga spre el.

Ted se codi o clipă apoi făcu un pas spre ușă. Fata se agăță cu desnădejde de el.

— Nu mă părăsi; vor să mă omoare, du-mă cu tine.

Fața ei exprima o asemenea turburare că boyul lui Startery fu mișcat.

— Vino, spuse el brusc.

Apucând-o de mână, o trase spre ușă.

— Cunoști templul?

— Destul ca să nu mă rătăcesc.

— Condu-mă la vreo ieșire secretă.

Mersul lor prin dedalul de ganguri fu lung, apoi o lumină nelămurită vesti o ieșire. Ted înăbuși o exclamație de ciudă: doi Hinduși păzeau intrarea. Fugarii se aruncaseră iar în umbră, continuându-și mersul la voia întâmplării. Deodată, Asiaticul se opri.

— Ce e? întrebă gâfâind Wastia.

— Mă gândesc că dispariția noastră a fost semnalată și că la ceasul acesta împrejurimile templului sunt supraveghiate, nu avem nicio șansă să evadăm; afară de asta, negrii lui Hanidj-Rao trebuie că răscolesc toate locurile și au să ne descopere în curând.

— Ce să facem?

— Să căutăm aici chiar un refugiu de nedescoperit.

Fata se adânci într'o gândire încordată. Nemișcat, tovarășul ei aștepta răspunsul.

— Dacă am putea ajunge până la fostele mele camere, în palatul lui Hanidj Rao, ar fi cu putință să ne ascundem fără a risca să fim descoperiți. Cunosc acea parte a palatului în cele mai mici amănunte.

E acolo o sală întunecoasă, care slujise pe vremuri de sanctuar, în care se ri-

dică o statue enormă a lui Tangar-Lang la fel cu cea care ai văzut-o. E goală pe dinăuntru şi formează un adăpost larg şi sigur. Afară de asta, mai are avantajul că ascunde intrarea unei galerii comunicând cu cele mai multe din camerele subterane ale palatului.

— Arată-mi drumul.

Peste o oră, cei doi tineri ajungeau la vechiul sanctuar. Nu întâlniseră suflet de om, căci Wastia folosise numai galerii lăturalnice şi pustii.

Zeul monstruos se înălţa în centrul sălii pe picioarele lui enorme, cu gura peste măsură de căscată, părând a aştepta noui victime.

Wastia şi Ted trecură în dosul lui şi pătrunseră în corpul de bronz prin uşa cuptorului din partea de jos a soclului. Tânărul cerceta cu luare aminte această ciudată ascunzătoare şi descoperi curând uşa gangului subteran.

— Nu suntem în siguranţă, spuse el tovarăşei sale; cei care se folosesc de galeriile de jos pot întrebuinţa calea asta.

— Numai Hanidj-Rao şi câţiva din primii miniştri ai ei cunosc această ieşire, căci duce la cămara secretă a comorilor palatului.

Boyul tresări foarte interesat. Pentru el, ţelul principal al călătoriei lui consta într'o mărire a averii lui în paguba bogăţiilor Ranjalpurului, cum îi şi spusese lui Startery. Salvarea Wastiei nu venea decât în al doilea rând.

— Ştii în ce fel se pătrunde în acea cameră secretă a visteriei?

— Nu.

— Aşteaptă-mă aici; am să caut s'o descoper.

Wastia îi tăie drumul.

— Nu te duce acolo, spuse ea cu hotărîre; nu cunosc locul exact al tezaurelor, dar ştiu că curse groaznice aşteaptă pe cutezătorii care ar încerca să le fure. Circulă printre oamenii palatului legende spăimântătoare în privinţa asta.. Rămâi lângă mine, nu vreau să mă părăseşti.

Declaraţia asta răci ardoarea boyului. Rămase un moment pe gânduri, apoi instalându-se cât mai comod putu, se lungi pe metalul rece al statuii ca să continue a se chibzui cu sine.

Temătoare, Wastia, veni să se refugieze lângă el şi se ţinu nemişcată. Flăcăul întoarse încet capul spre ea şi o privi cu curiozitate.

— Ce vârstă ai, Wastia? întrebă el din senin.

— Şaptesprezece ani, răspunse ea mirată.

— Iubeai pe Hassim? ai suferit văzându-l sdrobindu-se pe lespezile templului?

— Hassim îmi arăta o mare simpatie şi îi eram recunoscătoare. Era singurul meu prieten; părinţii mei adoptivi vorbeau adesea de viitoarea noastră unire. Priveam fără silă acest eventual eveniment, căci Hassim era bun.

Se lăsă o tăcere, apoi Ted reîncepu cu voce mai scăzută.

— N'ai întrebat încă defel despre Richard Startery.

— Trăieşte?

— Aşa cred.

— Moartea lui m'ar fi mâhnit, căci el mi-a scăpat viaţa la Ajmir.

— Şi chiar în cursul nopţii trecute, dacă el nu m'ar fi îndemnat să viu cu el la Ranjalpur, n'aşi fi avut norocul să te smulg supliciului.

— Poate, dar numai mulţumită ţie sunt vie şi teafără.

— Ştii dece e aici stăpânul meu?

— Nu.

— Din pricina ta. Te iubeşte şi vrea să te recucerească şi să te ia de soţie.

Wastia păru înlemnită, dar apoi faţa ei îşi reluă gravitatea dinainte.

— Viaţa mea îi aparţine; dacă mă regăseşte, mă voiu supune.

Amărăciunea acestei fraze nu scăpă tovarăşului ei.

— Crezusem că vestea asta îţi va pricinui mare bucurie.

Tânăra fată ridică din umeri şi-l privi cu tristeţe.

— Cum aşi putea iubi un European, când eu am trăit întotdeauna pe pământ asiatic. Tu trebuie să înţelegi simţimântul acesta, tu care aparţii unei rase atât de apropiate de a mea, rase ale căror patrii sunt surori.

— La Ajimir, atitudinea ta mă făcuse să cred că-l iubeşti pe stăpânul meu.

— Eram fericită că mă aflu la el în siguranţă şi recunoştinţa mă făcea să zâmbesc la privirile drăgăstoase ale străinului. Nu credeam că nutrea o astfel de pasiune faţă de mine.

Un văl se sfâşia şi Ted începu să pătrundă sufletul tinerii fete.

— Wastia, am fost asupru faţă de tine... adineauri în templu... şi nedrept.

— Tu m'ai privit întotdeauna cu indiferenţă chiar şi la Ajmir. Eram totuşi fericită că te văd; noaptea, ascultam răsuflarea ta uşoară când te culcai în faţa uşii mele ca să mă păzeşti mai bine.

— Iartă-mă. Acum, văd mai limpede în mine, purtarea mea îmi era impusă de ciuda că te vedeam curtată de Startery. Infăţişând în ochii mei idealul inaccesibil; frumuseţea ta, râvnită de către un European puternic îmi era interzisă şi-mi ascundeam suferinţa sub masca aceasta a brutalităţii. Şiu acum dece am venit la Ranjalpur; nu pentru bogăţiile lui Ranidj Rao, cum căutam să mă amăgesc singur, ci doar pentru tine singură.

— Cuvintele tale îmi redau fericirea şi mă fac să uit toate chinurile trecutului.

Ted se exaltă şi miraculoasa aventură îi lumina viaţa umilă, îl inundă cu o fericire necunoscută şi de necrezut.

— O să fugim amândoi din locurile astea blestemate. Cunosc pe malurile Hoang Ho-ului un ţinut paşnic la poalele munţilor acoperiţi de junglă, unde vom trăi liniştiţi.

Voi duce de aici destul aur şi nestimate ca să-ţi înlesnesc o viaţă fericită şi dulce. Când Startery mă luase la el aveam vârsta ta, acum cu toate că 'n ochii

lui sunt tot un boy, sunt un bărbat în stare să te apere şi să înlăture cele mai grele primejdii care te-ar paşte. Increde-te în mine, Wastia, lumina mea.

Wastia îl ascultă cu încântare; întinsă lângă el, cu capul pe braţul lui musculos, ea se pătrundea de vraja fermecătoare a cuvintelor de dragoste. Legănată de muzica aceasta divină, ea închise ochii şi adormi lângă cel de-un neam aproape cu ea şi pe care-l iubea...

Incăperea se întunecă sub primele umbre ale serii şi interiorul statuii se umplu de întuneric. Discul palid al lunii se ridica încet pe cer şi razele ei argintii se izbiră de gura uriaşă a monstrului; ele luminară în trupul idolului, două feţe cu ploapele închise şi pe care se zugrăvea o fericire desăvârşită.

. . . . . .

Când cei doi tineri se treziră, soarele era sus pe cer. Ted, desprinzându-se drăgăstos de tovarăşa lui, ieşi din ascunzătoare şi se apropie de o fereastră întredeschisă spre un mare parc. Nenumăraţi pomi cu fructe aurii îşi înălţau coroana către cer. Livada era pustie, ţipenie de om nu se arătă pe tot întinsul umbrit. Puţin timp după aceea, tânărul depuse în faţa Wastiei o recoltă savuroasă, mai păstrând şi acum căldura razelor astrului zilei.

— Ted, trebuie să găsim un mijloc repede de scăpare; poate că ieşirile nu mai mai sunt păzite.

— N'o cred pe Hanidj Rao în stare să

renunţe atât de repede la răzbunarea ei. Dealtminteri încă n'a sosit momentul de părăsit Ranjalpuul. Trebuie să ştim dacă Startery mai trăieşte şi, în cazul acesta, să încerc imposibilul ca să-l scap. Nu sunt aşa de laş ca să-mi părăsesc binefăcătorul.

Wastia aprobă cu un semn din cap.

In cursul nopţii, el se furişă în palat, rătăcind la voia întâmplării prin sălile enorme şi culoarurile nesfârşite. Toate cercetările fură zadarnice şi înfăţişarea lui dovedea adâncă descurajare când se întoarse la Wastia. Işi continuă cercetările încă trei zile, apoi, dându-şi seama că situaţia actuală nu mai putea dăinui, se hotărî să se supuie rugăminţilor Wastiei.

Când întunericul nopţii se lăsă asupra fostului sanctuar al lui Tangar Lang ei se refugiară în parcul din faţa refugiului lor. Il străbătură repede şi rămaseră curând nemişcaţi, muţi de disperare şi de uimire. Parcul ocupa o parte a unei terase imense, la două sute de picioare înălţime deasupra solului. Ted se aplecă şi, în noaptea transparentă, zări deasupra lui un lanţ de santinele înconjurând primul zid al palatului. Orice speranţă de fugă era zădărnicită şi escaladarea zidului devenea cu neputinţă în astfel de condiţiuni. Cei doi tineri se întoarseră cu tristeţea în suflet în sala idolilor.

A doua zi, Ted luă o hotărîre desnădăjduită.

— Wastia, trebuie să-mi descrii partea palatului ocupat de Hanidj Rao. Dacă Startery trăieşte, desigur că se află acolo. Poate că a şi câştigat favorurile Suveranei Ranjalpurului şi s'o fi bucurând de o anumită libertate. In cazul ăsta, numai el este în stare să ne înlesnească evadarea.

— Mă tem ca încercarea asta să nu ne fie fatală.

— Totuşi de ea depinde ultima noastră şansă de mântuire.

CAPITOLUL 5

Startery ajunsese foarte curând să domine inima şi simţurile lui Hanidj Rao. Inaintat la rangul de favorit, ducea în preajma ei o viaţă de delicii şi de voluptăţi, ştiind că Wastia era salvată, deoarece cercetările întreprinse nu dăduseră niciun rezultat. Spre marea lui surprindere icoana tinerei fete se ştergea încetul cu încetul din mintea lui.

Decând o cunoştea pe Hanidj Rao, o transformare se petrecuse în el: frumuseţea misterioasă şi fatală a acestei femei, dragostea arzătoare cu care-l învăluia îi frângea energia; îi devenea cu neputinţă de a rezista farmecului ochilor negri. Crimele şi depravarea care alcătuiau trecutul ei îl lăsau acum nepăsător; pentru el Hanidj Rao se arăta duioasă şi drăgăstoasă şi mângâierile cu care-l răsfăţa necontenit îl descântau, îi

furau puterea să se mai gândească la existența ei de mai înainte.

O a doua voluptate și mai puternică și mai subtilă încă decât cea dintâi contribuia să-i toropească și să-i nimicească personalitatea: opiul îl biruise. In India asta misterioasă unde otrava aceasta voluptoasă a subjugat și pe cei mai puternici, Startery rezistase acestei pasiuni degradatoare. Firește, la Ajmir cunoscuse efectele macului negru dar nu se lăsase prins și robit de acest viţiu.

Aici, la Ranjalpur, fumase fiindcă în cursul unei nopți călduțe și pline de miresme, Hanidj Rao îi întinsese ciubucul de bambu umed încă de atingerea buzelor ei. Până în zori, amorul și uitarea răspândise peste sufletul lui cele mai mai subtile vrăji ale Orientului. Zilele se depănau într'o fericire mereu crescândă iar Startery primea cu pasiune suma de plăceri ce fiecare din ele îi aduceau.

Acum, prezența lui Hamidj-Rao îi era necesară Europeanului.

Avea necontenit nevoie de mângâierite ei și scurtele clipe în care ea lipsea și le petrecea fumând. Dinspre partea ei, preoteasa lui Tangar-Lang nu putea nici ea rezista dragostei oarbe care o împingea spre un om de rassa ei. Uita rușinea trecutului pentru a savura ardoarea generoasă a acestui nou simțimânt.

Ea privea cu plăcere cum creștea patima lui Startery pentru opium, știind

că otrava îl va înlănţui şi mai mult de ea.

In ziua aceea Startery fuma singur în încăperea în care Hanidj-Rao îl chemase pentru întâia oară. Intins pe culcuşul moliatec, aspira lung fumul aducător de vrajă şi visări voluptoase al unui bob de opium care sfârâia în fundul pipei sale. Pupilele mărite de visare, ţinteau, fără ca să le vadă statuile care-l înconjurau; plescăitul cristalin al fântânii ţâşnitoare care recădea în bazin murmura în urechile lui nesimţitoare. Tânărul evoca în irealitate seducţiunea de neuitat a suveranei Ranjalpurului. In fundul încăperii, o statue de ivoriu cizelată după asemănarea ei îl contempla cu faţa-i lipsită de viaţă, aureolată de o diademă de aur încrustată de diamante. Deodată, o umbră se ivi şi se îndreptă încetişor spre culcuşul fumătorului. Acesta din urmă boldi o privire neînţelegătoare asupră-i, apoi o emoţie subită îl sgudui. Startery se ridică şi merse spre intrus cu faţa transfigurată.

— Ted! exclamă el.

— Te salut, stăpâne. Sunt fericit că te regăsesc bine, teafăr.

— Cum de m'ai descoperit în palatul ăsta? Nu plecaseşi? întrebă el într'o suflare.

— Nu. Mă ascunsesem ca să te servesc mai cu folos. Nu-mi fusese cu putinţă să evadez, căci palatul e păzit şi nu voiseм să plec fără de tine. Impreună vom trece cu mai mare uşurinţă bariera sentinelelor.

Startery îi strânse mâna cu emoţie.

— Nu ştii ce s'o fi făcut Wastia? întrebă el cu voce tremurătoare.

— Wastia e în siguranţă; sub ocrotirea mea. Şi ea pândeşte ora favorabilă a unei evadări.

— Mă aşteaptă pe mine oare?...

Ted şovăi o clipă.

— Răspunde-mi!

— Nu ştiu!

Europeanul fu surprins de răspunsul acesta.

— Oare nu ţi-a vorbit defel de mine?

Tânărul se hotărî atunci să-i desvăluie adevărul. Nu-l putea minţi pe omul acesta care fusese pentru el un stăpân desăvârşit şi salvatorul lui.

— Ascultă, stăpâne, trebuie să ştii: Wastia nu-i din rassa ta. Cu toate că sânge european curge în sângele ei, ea este tot asiatică cu tot sufletul ei. Viaţa ei îţi aparţine deoarece tu ai salvat-o. Ori ce vei porunci, ca se va supune. Ţi-ar deveni şi soţie... dacă ţii cu tot dinadinsul...

Startery îl întrerupse cu un gest obosit; un zâmbet trist îi încreţea buzele, faţa i se făcu palidă ca cea a idolilor, martori tăcuţi ai acestei scene.

— Bine, Ted, am înţeles... Spune-i că nu voi consimţi niciodată să fac din ea o sclavă... c'o mai iubesc încă şi că n'am s'o uit niciodată. Dar simţămintele şi voinţa ei le respect.

O resemnare desnădăjduită îi sugruma cuvintele în gâtlej.

—Unde ai de gând s'o duci?

— Foarte departe, în ţara mea natală,

în sânul munţilor primitori care mărginesc Hoang Ho-ul. Acolo va fi în siguranţă, departe de atingerea oamenilor cumpliţi care o pândesc pe pământul acesta de mistere şi de crime. Viaţa ei se va scurge în linişte şi odihnă. Vom gusta împreună o fericire desăvârşită.

— Impreună? repetă Startery.

Ted înclină fruntea.

— Vasăzică o iubeşti, exclamă el.

— Da.

— Şi ea?

Asiaticul făcu un gest din cap afirmativ. Startery se trase înapoi cu câţiva paşi şi-l privi. Atunci abia îşi dete seama că Ted era frumos. Chipul lui poseda o noblețe firească şi trăsăturile lui o finețe rară la oamenii de rassă galbenă.

Un farmec enigmatic şi îndepărtat emana din ochii lui în formă de migdală. Statura lui, întrecând mijlocia, era mlădioasă şi robustă; întregul fiinţei sale exprima o seducţiune firească şi pătrunzătoare. Startery îl luase sub ocrotirea lui când era încă un băeţandru şi anii se scurseseră fără ca să-şi dea seama de această evoluţie fizică. Acum, Ted nu mai era un boy ci un bărbat, în toată puterea cuvântului, energic şi viguros.

Imaginaţia lui, înfrigurată de opium, evocă imaginea Wastiei şi o apropia de a aceluia pe care îl avea în faţa lui.

— E adevărat, murmură el, tu eşti demn de Wastia. Ea va găsi în tine un prieten devotat care va veghia cu străş-

nicie asupra ei. Şi mai ales... tu eşti din rassa ei.

O tăcere apăsătoare urmă după aceste vorbe. Startery se cufundă în amărăciunea gândurilor lui, apoi încet, se întoarse ca să se reîntoarcă la culcuşul voluptos unde-l aştepta otrava.

— Stăpâne, imploră o voce.

Se întoarse.

— Ce-i Ted?

— Tu ce ai să faci?

— Eu rămân.

Două lacrămi se rostogoliră pe faţa lui lividă.

— E o nebunie! Să fugim împreună.

— E inutil!

— Ia-o pe Wastia, dacă vrei, stăpâne. Eu voi dispărea, spuse Ted cu un strigăt desnădăjduit. Nu rămînea în palatul ăsta duşmănos, lângă o femeie care nu te iubeşte.

— Cred dimpotrivă ca Hanidj Rao este singura care să-mi ofere un sentiment sincer... Nici nu ştiu dacă m'aşi mai putea lipsi de ea. O iubesc întocmai ca şi opiul; îmi e tot atât de necesară ca şi otrava asta.

Ted nu răspunse, un hohotit dureros îi înăbuşi cuvintele.

— Bine, Ted, ia asta înainte de pleci; banii pe care-i conţine va servi ca să vă asigure, timp de câţiva ani, o viaţă fericită.

Intinse boyului său portofoliul care conţinea produsul vânzării plantaţiilor sale: toată averea lui.

Ted şovăi.

— Haide-haide ia-i; eu nu mai am nevoie de nimic.

In clipa aceasta zgomotul unei uși îi făcu să se întoarcă. Hanidj Rao sta în picioare nemișcată în pragul ușii. Inaintă cu un mers majestos.

— Servitorul tău spuse ea tăios; desigur c'a venit să te caute să fugiți împreună.

— Nu, rosti cu hotărîre Startery.

— Atunci ce caută aici?

— Dorește să părăsească Ranjalpurul de unde nu poate fugi și vine să implore iertarea ta și autorizația de a pleca.

— Niciodată! Omul acesta a ucis câțiva servitori de-ai mei, trebuie să-și plătească crimele.

— Dacă-l predai răzbunării a lor tăi, îl voi apăra până la ultima mea suflare: adoratorii lui Tangar Lang vor trece peste cadavrul meu ca să pună mâna pe el. Dacă-l scapi pe el, îți închin toată viața mea și-mi iau angajamentul să nu evadez niciodată.

Hanidj Rao rămase multă vreme tăcută, fruntea pură îi era brăzdată de îngrijorare. Tonul lui Startery ferm și hotărît, trăda o hotărîre de neînfrânt.

Deodată, ea se întoarse spre Ted.

— Tu poți să pleci, spuse ea. Am să dau ordine astă seară ca paznicii să te lase să treci.

Boyul aținti asupra stăpânului său o privire înfricoșată, în care se putea citi o implorare mută. Englezul înțelese.

— Vei da ordine ca să fie lăsate să

treacă două persoane; spuse el apăsând vorbele.

— Două persoane? repetă Hanidj Rao surprinsă.

— Da, Ted una şi fiica ta a doua.

— Wastia... Wastia e aici; aceea pe care o iubeşti şi pentru care, fără îndoială, că ai de gând să pleci şi tu, s'o ajungi din urmă...

— N'o mai iubesc pe Wastia, minţii Startery. Ţi-am jurat că voi rămâne toată viaţa mea la Ranjalpur, fără ca să te părăsesc vreodată, dar socotesc că Wastia nu are nicio vină şi că nu ai dreptul să te opui fericirii care o aşteaptă.

— Care fericire?

— Aceia de a fugi pentru totdeauna din munţii Aravali, de a se refugia într'o ţară îndepărtată unde se va putea mărita cu Ted şi să trăiască fericită sub ocrotirea lui... Ce-ţi pasă de viaţa sau de moartea acestor două umile fiinţe? Ei se iubesc şi dragostea e o patimă sublimă şi dulce; decc atâta cruzime, atunci când un cuvânt de-al tău i-ar putea face fericiţi? Nu vei mai auzi vorbindu-se de Wastia; ea va dispărea şi nu va destăinui niciodată misterul oraşului mort.

Ce-ţi pasă de fuga ei, odată ce eu rămân? Frumuseţea ta mă va înlănţui mereu şi vom putea savura mai bine plăcerile dragostei noastre dacă consimţi la acest act de iertare.

Suverana Ranjalpurului se îndreptă spre statuia de ivoriu creată după imaginea ei; îi scoase diadema de aur care scânteia în mii de focuri şi ale cărei pie-

tre preţuiau o avere, chiar şi fiecare în parte.

— Ia-o spuse ea lui Ted, o vei preda Wastiei în amintirea mea... Astă seară veţi putea părăsi palatul în toată libertatea... Nu-mi mulţumi, du-te! du-te!

EPILOG

Amurgul albăstrea culmile munţilor Aravali şi o briză înmiresmată cobora din munţi când paznicii se dădură în lături la trecerea lui Ted.

Wastia, strâns lipită de el, arunca în juru-i priviri speriate, nevenindu-i încă a crede în îndurarea neîmblânzitei Hanidj Rao. Abia când ajunse la primele cărări ale junglei ea se simţi într'adevăr mântuită şi crezu însfârşit în fericirea ei.

Departe în urma lor, pe o terasă a palatului, un bărbat contempla siluetele lor pierzându-se în depărtare.

Startery, zdrobit de desnădejde, vedea risipindu-i-se visul şi rupându-se pentru totdeauna firele care-l legau de lume.

O durere străpungătoare îi strânse inima; închise ochii sub puterea suferinţii şi lacrimi grele îi şiruiră pe obraji.

Când îi redeschise, cele două umbre dispăruseră pe după perdeaua sumbră a junglei. Atunci se întoarse şi cu un pas halucinat intră în palat unde-l aşteptau Hanidj-Rao şi opiul.

SFARŞIT

... apărut :

Romanul de senzație și dramatism

Publicațiune periodică. — ... pare la 1 ale fiecărei luni

R.A WALLING

OMUL DE DUPĂ MASCĂ

Romanele Captivante

Din misterele vieții unor dictatori ai finanței, care înpânzesc globul cu catastrofe și victime

la neîntrecuta Colecție

ROMANELE CAPTIVANTE

15 LEI — 230 pagini.

La Chioșcari, debite, gări

NOU **A apărut**

Publicațiune periodică. — Apare la 15 zile fiecărei luni

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

JACK LONDON

ZĂPEZI INSĂNGERATE

Din capodoperele de palpitant dramatism ale faimosului scriitor și aventurier Jack London

LEI. La chioșcari, librari și în gări

NOU ! **CERETI**

Publicatiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni.

AVENTURA

ROMANE DE ACTIUNE ŞI PASIUNE

FELIX CELVAL

IN IADUL VERDE

Sclavele gangsterilor.

Pe urmele Demonului din Prăpastia Morţii.

Moartea violetă

9 LEI. La chioşcari, librari şi in gări